

Διὰ τῶν ἀντὶ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.
ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Εἰσὶς	Δραχ. 40.
Εξηνταίς.	Δραχ. 36.
Τριανταίς.	Δραχ. 16.

ΑΙΩΝ

Ἐκτός	Δραχ. 16.
Ἐξηνταίς	Δραχ. 37.
Τριανταίς	Δραχ. 16.

Ἐκδοτέον τὰ Τετάρτη καὶ Κυριακῇ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1843.

Ἡ Ἀπάντησις.

Ἀνεγνώσθη κατὰ τὴν γῆρας γενομένην συνεδρίαν τῆς Συνελεύσεως τὸ πολυθρύλλητον σχέδιον τῆς ἀπαντήσεως πρὸς τὸν Βασιλικὸν Λόγον τῆς 8 Ὀμβρίου, καὶ ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐπύρριον (6 10 Ὀμβρίου) ἡ συζήτησις τοῦ κατὰ προηγηθεῖσαν πρὸς τὸν Πρόεδρον πρότασιν τινων Πληρεξουσίων ὡς μὴ λαβόντων δέχθαι ἀντίτυπα τοῦ σχεδίου καὶ ὄντων ἀπρομελετήτων. Διελύθη ὕτως ἡ συνεδρίασις καὶ τὸ ὑπέρποτε πολυπληθὲς συγκείμενον ἀκροατήριον, δεικνύοντα τὴν παθητικωτέραν κατῆρσιν καὶ ἐρεθισμόν, καὶ ἐξηγήθη σαφέστερον κατὰ τὴν σχοληράν καὶ ἀπροδόκητον τάτην περίπτωσιν τὸ πνεῦμα ἐκείνο, πᾶ ὅποιον νὰ ἐπιβάλη προέθετο ἰδέας καὶ θέλησιν εἰς τῆς Συνελεύσεως τὰς ἐργασίας. Τὸ συμβάν αὐτὸ ἠκολούθησαν εὐθὺς διάφοροι, σοφώτεραι τῶν προτέρων, κρίσεις· ἡ μεγαλητέρα ἀμέσως κατέλαβε κινήσεις ὅλα τὰ πνεύματα καὶ ὅλην τὴν πόλιν· ἡ δ' ἐπέμβασις τῆς Διπλωματίας παραδειγματικὸν ἔδειξε χαρακτηρὰ ὡς πρὸς τὴν ἐπίμονον συγχώνευσιν τῶν ἰδεῶν εἰς μίαν καὶ μόνην, τὴν ὑπὲρ τοῦ σχεδίου τῆς ἀπαντήσεως. Ἐξω τούτων ἐξηγήσεις καὶ εἰσηγήσεις παντὸς εἶδους καὶ ἀπ' εὐθείας καὶ διὰ δευτέρων προσώπων, ἀπειλὰί βέγγεις αὐτῆς τῆς διαλύσεως τῶν ὑπαρχουσῶν σχέσεων καὶ σπερμολογούμεναι ἐνοχοποιήσεις κατὰ κόμματος ὀλοκλήρου ὡς ἀναρχικοῦ, ἔλαβον χώραν, καὶ εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ὑπουργείου ἐπεβλήθη, οὕτως εἰπεῖν, ἡ δὲ τῆς ἀπαντήσεως ἀρνήσις τῆς τρίτης τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ τοῦ παρελθόντος.

Νὰ τροποποιήσῃ ἄρα ἐπὶ τὸ ἀληθέστερον καὶ ἐθνικώτερον τὸ σχέδιον τῆς ἀπαντήσεως, ἢ νὰ ὀργανίσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς ψήφους τῶν Πληρεξουσίων ἀπέβλεπεν ἡ ἀναβολὴ τῆς συζήτησεως. Τὰ γινόμενα ὅλα βεβαιούσι τὸ δεύτερον, καὶ ἀπέναντι τούτου ἐκδίδομεν ἐκτάκτως καὶ τὸ παρὸν φύλλον, διὰ νὰ ἀναπτύξωμεν τὸ μέγα προκύπτον κακὸν, διὰ νὰ ἀποδείξωμεν τὴν ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅλης τῆς πολιτικῆς σοφιστικῆς προδοσίαν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς πατρίδος.

Ἐάν ἀπὸ τὴν φύσιν αὐτοῦ κανονίζεται παντὸς ἐγγράφου ὁ ἐξωτερικὸς τύπος, πᾶσα ἀπάντησις, ὡς ἐγγράφον μὴ αὐ-

τοτελές και αὐθύπαρχτον, προϋποτίθουσιν ἄλλο τι προηγούμενον, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ ἀντιπαρατεθῇ, και οὐδόλως λογικὴ θεωρεῖται, ὁσάκις δὲν περιλαμβάνη εἰς τὴν οὐσίαν τῆς τὸν χαρακτῆρα τοῦτον. II, περὶ τῆς ὁ λόγος, ἀπάντησις ὡς κἀποπτρον ἔχει τὸν Λόγον τοῦ Βασιλέως, και θέτων αὐτὴν ὑπὸ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς ἀναγκάζεται τις νὰ ἐξετάσῃ πρῶτον τὰ στοιχεῖα, ὑπὸ τῶν ὁποίων σύγκειται ὁ Λόγος. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ συνίστανται εἰς δύο ἐπικρατεστέρας σκέψεις, τὴν ἐξέτασιν τοῦ παρελθόντος και τὴν ἐξέτασιν τοῦ μέλλοντος, και εἰς τὰς σκέψεις ταύτας ὥρειλε κατὰ λογικὴν και πολιτικὴν συνέπειαν νὰ ἀντιπαρατεθῇ ἡ ἀπάντησις. Οὕτως, ἐνῶ ὁ Λόγος τοῦ Βασιλέως περιλαμβάνει τὸ παρελθὸν εἰς σκέψιν μίαν ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς ἐγκυβερνήσεως τῆς Βασιλείας, τί ἔπρεπεν ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ ἀπαντήσῃ; ἢ νὰ παραδεχθῇ ὡς ἀληθὴ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸν λόγον, ἢ νὰ ἀνασκευάσῃ και τροποποιήσῃ ταῦτα συμφώνως μὲ τὰ πράγματα και τὰς συνέπειας των.

Ἐπράξε τὸ πρῶτον. Και τί ἀντεθνικώτερον ἢ ἀνιερώτερον τοῦ νὰ συνομολογῇ αὕτη ὑπάρχοντας ἀπὸ τοῦ 1833 δεσμοὺς ἀδιάρρηκτους, θεσμοὺς ἐλευθέρους; II ἐν Ἀργεῖ Δ' ἔθνοσυνέλευσις ἔδωκε πρὸς τὸν ἀοίδιμον Κυβερνήτην ἀπλᾶς ἐντολὰς ὡς πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς περὶ ἐκλογῆς Πγεμόνος διαπραγματεύσεις· και, ἐν ᾧ αὕτη ἐπεργαζομένη εἰς ἐκὺτὴν τὸ κῦρος τούτων διὰ δευτέρας συγκαλέσεως τῶν Πληρεξουσίων, ἐν ᾧ αἱ ἐν Ναυπλίᾳ και ἐν Προνοίᾳ Συνελεύσεις ἐθεωρήθησαν ὡς μὴπω γενόμεναι, ἔπεται, ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἀπὸ τοῦ 1833 δεσμοὺς νόμιμος, διότι οὐδεμία ἐλάβε χώραν ἀναγνώρισις, ἡ δὲ τῆς 3 Ἰουλίου Συνέλευσις, ὡς συνέπεια τῆς Δ', ἥτις ὅλας τοῦ μέλλοντος ἔθεσε τὰς βάσεις, νὰ νομιμοποιήσῃ ὥρειλε τούτους. Ἄλλως δικαίονει ἡ Ἐπιτροπὴ, ἢ μᾶλλον ἡ πλειονότης αὐτῆς, τὴν μέχρι δεκαετίας διατελέσασαν ὑπὸ τὴν δυνάμιν τῆς λόγῃς ξενικρατίαν. Δικαίονει τὴν ἐκτοτε και μέχρι τῆς παρούσης ὥρας ἀκολουθοῦσαν ξενικὴν ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐξουσίας κηδεμονίαν ἐνὸς ἀπωτάτου Κράτους, τῆς Βασιλείας. Καὶ, ἂν ὁμολογῶνται ὑπάρχοντες ἀπὸ τοῦ 1833 δεσμοὶ ἀδιάρρηκτοι, ποίου καθουσίσεως ἐγκλήματος εἰσπυγέλλει ἡ Ἐπιτροπὴ τοὺς ἀνθρώπους τῆς 3 Ἰουλίου; τοὺς Δημοσιογράφους, τοὺς Ἐπαρχιακοὺς Συμβούλους, ὡς διαρρήξαντας τοὺς δεσμοὺς αὐτοὺς, ὡς ἐκτραπέντας κατὰ τῆς ἐπιστηριγμένης εἰς δεσμοὺς ἀδιάρρηκτους ξενικρατίας; Τί ἄλλο κατακρίνει αὕτη, εἰμὴ αὐτὰς τὰς Σεπτεμβριανὰς πράξεις, δι' ὧν προσεκλήθη ὁ Βασιλεὺς νὰ συνδεθῇ μετὰ τοῦ ἔθνους του;

Ἐπίσης ἡ ἀναγνώρισις τῶν ἀπὸ τοῦ 1833-τεθέντων θεσμῶν ἀναιρεῖ ὡς ἀδίκους ὕλας τὰς ἐξηγήσεις τῶν Ἐπαρχικῶν και Δημοτικῶν Συμβουλίων, ἐπικυρόνει τὰς συνε-

πείας τῶν μεταξὺ Λουδοβίκου καὶ Ἀντιβασιλείας συνομο-
λογηθεῶν, ὅσον ἀρκανιστικῶν διὰ τὴν Ἑλλάδα, συνθηκῶν,
συνσυλογεῖ εἰς τὰ ἀρκανόντεια μέτρα τῶν προγεγραμμένων, τῶν
στρατοδικαίων καὶ τῶν ἐξαιρετικῶν δικαστηρίων, προσ-
βάλλει αὐτὴν τὴν Ῥωστικὴν Διακοίνωσιν ὡς θεωρήσασαν δυ-
στυχῆ τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς ὑφισταμένης ὑπερδοῦς διοική-
σεώς της, παραδέχεται ὅλους τοὺς νόμους τῶν προαναφερθέντων
καὶ τέλος πάντων τὸ ἐπὶ τοῦ 1833 καταστατικὸν τῆς Ἑλληνι-
κῆς Ἐκκλησίας ἐξουθενωθείσης καὶ ταπεινωθείσης ἔκτοτε. Νὰ
ἀναγνωρίσωμεν ἄρα δυνάμει καὶ ἡμεῖς Ἕλληνες γνησίους,
Ἕλληνες τοῦ ὁρθοδόξου πληρώματος τοὺς παραδειγμαμένους
θεσμοὺς τοιούτους;

Ἐάν διὰ μόνον τὴν περιποίησιν φιλοτιμίας τινος ἐξοβε-
λιστέα ἀπὸ τῆς ἀπαντήσεως ζητεῖται ἡ 3 τοῦ 76ρίου, πῶς
δὲν ἐξοβελίζονται ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ὑπὲρ τῶν μεγάλων
δικαίων τοῦ ἔθνους, καὶ αἱ λέξεις δεσμοὶ καὶ θεσμοί;
Ἄν ἀπαχθῇ τὴν τυπικὴν μὲν καὶ περιποιητικὴν ἀπάντη-
σις, πῶς θυσιάζονται ἡ Ἑλλὰς καὶ τὰ δικαία της διὰ τῶν
ἀναφερομένων δεσμῶν καὶ θεσμῶν; Ἄν δὲν μεταμνησθῇ τὸ
παρελθόν, πῶς δύνανται νὰ δικαιοθῇ ἡ 3 τοῦ 76ρίου, ἡ σκλη-
ραὶ αὐτὴ τῆς Συνελεύσεως; Πρὸς τί νὰ καταδικάσῃ ἐκ-
τὸ τὸ ἔθνος διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν του;

Ἀλλ' ἂς ἐξηγηθῶμεν. Ἡ πλειονότης τῆς Ἐπιτροπῆς,
καὶ μᾶλλον οἱ Κύριοι Μυροκοροδάτος καὶ Κωλέττης,
προέθεντο, φαίνεται, τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ πραγματοποιηθῇ
διὰ τῆς ἀπαντήσεως τὸ συμφέρον τῆς προσωπικότη-
τός των διὰ τὸ παρελθόν καὶ τὸ μέλλον. Ἰδοὺ τὸ πᾶν.
Ἡ Κοινὴ γνώμη δὲν ἀπαχθῇ. Σχεττέρων εἰπεῖν οἱ ἄνθρω-
ποι οὗτοι ἐπεθύμησαν νὰ καρπωθῶσιν ἰδίως τὴν Μετα-
βολὴν, ἀδιάρροιοι, ἂν εἰς τὴν ταχτικὴν ἐκστῶν ἀπαν-
τῇται τὸ φράγμα τῶν ἐθνικῶν δικαίων, τῶν ἀνθρώπων
τῆς 3 τοῦ 76ρίου. Διὰ νὰ δικαιολογήσῃ δὲ τὸ πα-
ρελθόν, διὰ νὰ περιποιηθῶσιν ἐπωρεῖς ἰδιότητες διὰ
τὸ μέλλον, ἠθέλησαν νὰ καταβάλωσι τὴν ὑψηλὴν ἐκ
τῆς 3 τοῦ 76ρίου θέσιν τοῦ ἔθνους, καὶ ὑπὸ τοιαύτης ἐξεί-
ς, ὑπὸ τοιούτους οἰωνοὺς, νὰ ἀρχίσωσι τὴν σύνταξιν τοῦ
θεμελιώδους νόμου.

Ἀντιπροσωπεύοντες ἐν τῇ Ἑλλάδι τὸ συμφέροντα ἁλ-
λων, περιποιούμενοι εἰς ἐκτούς ὑπόκλητον Εὐρωπαϊκὴν,
ἤλπισαν ὡς πρὸς τὸ μέλλον, ὅτι δύνανται δι' αὐτῶν
νὰ προσεγγίσωσι τὸν Ὄρον καὶ νὰ [περιστοιχίσωσι
τοῦτον ἀπὸ ὄργανα τυρλῆς ἀρρεσιώσεως. Ἰς τοιοῦτοι αἰ-
σχύνονται ἀναμφιβόλως νὰ ἀντρέξωσιν εἰς τὸ παρελ-
θόν ὡς ἄνθρωποι, οἵτινες ὑπέγραψαν εἰς τὸν καταγε-
ψαντα τὴν Ἐκκλησίαν νόμον τοῦ 1833, τὴν διάλυσιν

τῶν Μοναστηρίων καὶ τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ. Τίς ἐλυσμό-
νησε τοὺς εἰς τὴν λαίμαργίαν σπυρθέντας προμάχους τοῦ
ἔθνους, αὐτῶν ὑπουργούντων; Τίς ἐλυσμόνησεν κερύ-
ξαντας αὐτοὺς δι' ἀμείνων καὶ ἐμείνων τρόπων ἀνάξιον
συνταγματικῆς πολιτείας τὸ ἔθνος; Τίς δὲν ὁμολογεῖ,
ὅτι ἀμφοτέροι εἶδον μὲ ὄμμα ζηλότυπον καὶ ρθονερὸν
τὴν 37 μέρει; Τίς δὲν πείθεται ἐντεῦθεν, ὅτι διὰ τοῦ
προκειμένου σχεδίου τῆς ἀπαντήσεως νὰ παραστήσωσι
διίσχυρίζονται οὗτοι κακούργους καὶ ἐνόχους τοὺς ἀν-
θρώπους τῆς 37 μέρει, τοὺς ἀνθρώπους τῶν ἐκτεγ-
θέντων Δημοτικῶν Συμβουλίων ὅλου τοῦ Κράτους;

Ὁρῶντες οὖν οἱ ἠλπιεζούσιν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ
καὶ τῆς Πατρίδος ἡ νὰ καταστήσωσιν ἐπιτροπὴν αἰλῆν
διὰ τὴν ἀπάντησιν τοῦ λόγου ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς Μεταβο-
λῆς, ὡς μόνους ἀρμοδίους, ἡ νὰ παραδεχθῶσιν ἀντὶ τοῦ
σχεδίου ἄλλο ἐθνικώτερον καὶ ἀληθές, ἄλλο ἀρμόδιον καὶ
διὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ Βασιλέως καὶ διὰ τὴν ἐθνικὴν
ἀνάγκην. Ἢ παραδοχὴ τοῦ ἀναγνωσθέντος σχεδίου χαρ-
κτῆρα ἄλλον δὲν θέλει εἶναι τὸν τῆς αὐτοχειρίας ὅλου
τοῦ ἔθνους, τὸν τῆς προδοσίας ὅλου τοῦ παρελθόντος καὶ
τοῦ μέλλοντος οὐ μόνον τῆς ἐλευθέρου ἤδη Ἑλλάδος, ἀλλὰ
καὶ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἀπάσης. Καθεὶς τῶν ἠλπιεζού-
σων ἃς θέσῃ τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἀναλο-
γίζόμενος τὸ παρελθὸν ἃς ῥίψῃ ψῆφον γενναίαν.

Διὰ τῶν ἐντὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.
ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἑρεσία Δραχ. 48.
Ἑξουσιαστικά Δραχ. 36.
Τριμηνιαία Δραχ. 16.

ΑΙΩΝ

Διὰ τῶν ἐντὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ἑρεσία Δραχ. 48.
Ἑξουσιαστικά Δραχ. 36.
Τριμηνιαία Δραχ. 16.

Καθίσταται αὐτὸ Τετάρτον καὶ Κυριακόν

ΤΕΤΑΡΤΗ, 8 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1843.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Τὸ Σύνταγμα. Ἀρθρον Α. — ΔΙΑΦΟΡΑ. Ἐπιστολὴ ἐκ Λαοῦ καὶ
— Ψέφισμα ὑπὲρ τῆς Φρουρᾶς τῆς Ἡρωοτενεύσεως — Κατηγορίαι Γε-
ρουσιαστῶν — Ομιλία τοῦ Κ. Παλαίου περὶ τῶν Πληρεξουσίων τῶν
Κυθωνίδων — Οἱ Γερμανοὶ Θῶμαν καὶ Τύδεμαν — Μισθόρια Ἀνατο-
λικὰ — Ἀπάντησις εἰς τινὰς τῶν Πληρεξουσίων Πατρῶν καὶ τὸν
διὰ τοῦ Ἀνεξαρτήτου ἀτομικὴν φίλον τοῦ Φιλέμονος — Μεταθέσεις
Ἑλληνικῶν Διδασκάλων — Περικαίᾶ — Τὸ σχίσμα τῆς ἀπαντήσεως
πρὸς τὸν Βασιλικὸν Λόγον — Συνεδριάσεις τῆς Ἑθνικῆς Συνελεύ-
σεως 6, 7, 8, 9 καὶ 10 — Οἱ ὑποστράτηγαι Λεληγιάννης καὶ Πλα-
πούτας — Ἀρμία — Ἀπάντησις Α. Ψάθη — Νεκρὸν τοῦ Λεωκίου
συντρίμματος — Ο Ἰω. Σωτηρίου Ποντίρης — Πράξεις ὑπὲρ τῆς 3
76ρίου τῶν Δεμ. Συμβουλίων Θύρας, Ἀγροίων, καὶ Κρησίων —
Εἰδοποιήσεις τοῦ Γενικοῦ Παισιταγμικοῦ Προξενείου — Διάταγμα περὶ
Δημοτικῶν φόρων τοῦ 1844 — Οἰκονομία ὑπὸ Α. Παλαίου — Εἰδοποιή-
σεις τῆς Φιλίας. Ἐπικρίσεις.

Τὸ ΣΥΝΤΑΓΜΑ.

ἈΡΘΡΟΝ Α.

Τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλοφυΐας γέννημα, ὡς καὶ τὸ πλεῖ-
στον μέρος τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, ἡ Συνταγματικὴ Πο-
λιτεία ἀνεγείρεται ἐκ τῆς σποδοῦ ἐαυτῆς, ὡς ὁ φοῖνιξ, καὶ νέαν,
χάριτι θεῆς, ἀναλαμβάνει ζωὴν κατὰ τὴν Ἑλλάδα, τὴν
κοιτίδα αὐτῆν, ὡς καὶ ἄλλοτε εἴπομεν, τοῦ πολιτισμοῦ τῆς
Ἀνατολῆς ἀπάσης. Οὔτε τοῦ πάσχοντος Ἑλλήνος Λαοῦ καὶ
τῆς ἑκκλησίας του ἡ δικαία φωνὴ ἐσχεδάζετο ὑπὸ τὰ νέφη
ἀνευ ἀποτελέσματος, οὔτε τοῦ Τύπου ὁ πολυχρόνιος καὶ λο-
γικὸς ἀγὼν ἄκαρπος ἐπὶ τέλους ἀπέβη, οὔτε ἀνεκπλήρω-
τοι ἔμειναν τῆς φιλέλληνας καὶ συνταγματικῆς Εὐρώπης αἱ
ἐνθερμοὶ εὐχαι καὶ συνηγορίαι. Ἢ μεταξὺ ἑθνικότητος καὶ
ἀπολυτισμοῦ προκαλεσθεῖσα ἱπνότης δόκη τῆς 3 76ρίου
ἦτο συνέπεια ἀναπόρρητος τῶν λυπηρῶν ἀντιθέσεων ὁλο-
κλήρου δεκαετίας, κεκυρωμέναι δὲ διὰ τῆς χειρὸς τοῦ
φρονίμου καὶ ἀγαπητοῦ Βασιλέως ἡμῶν ὍΘΝΟΣ αἱ ἀ-
παγγελθεῖσαι κατὰ τὴν δίκην αὐτῆν ἀπορρίψεις ἀνέκκλητοι
ἔμεινον, ὡς στριζόμεναι ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν δικαίων, ἐνώπιον τῆς
προστάτιδος καὶ ἐνεργητικῆς Συμμαχίας. Ἐρρέτωσαν αἱ
σχορηνταίαι, αἱ τόσον πικραὶ καὶ πολυειδεῖς schochontai,
ὅσαι καὶ κατὰ προσώπων, ἀξίων πάσης τιμῆς, καὶ κατὰ
τοῦ ἐθνικοῦ τῶν Ἑλλήνων πνεύματος παρμολογισμένου
δὲν ἐπαυσεν ἑκτοτε διαχέουσα πολιτικὴ τις μαινομένη διὰ
τοῦ Γερμανικοῦ Τύπου, εἰ καὶ ἄλλοτε συνηγόρου τῶν Ἑλ-

ληνικῶν δικαίων. Ἐρρέτωσαν αἱ ἐκ προθέσεως ἐπιβούλου
ἢ ἐξ ἀκρισίας ἐσχάτης πλαστοργηθεῖσαι ἐξωτερικαὶ ὑπε-
νέργειαι καὶ ἐνοχοποιήσεις, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ὑ-
πῆρξε μὲν ἡ τόσῃ ἀπροσδόκητος, ὥσθι δυστυχῆς, ἀνάκλη-
σις ἐνὸς διακεκριμένου διὰ τὸν νοῦν καὶ τὴν διπλωματι-
κὴν ἱκανότητα Πρέσβειος, τοῦ Κυρίου Κατακάζη, οὗχι δὲ
καὶ ἡ διακοπὴ τῆς ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐνδομύχου
ἀγάπης καὶ τῆς ἰσχυρᾶς προστασίας τῆς μεγάλης καὶ φι-
λανθρώπου Αὐτῆς τῆς Ἀρχτοῦ.

Μόνον θεμελιώδεις ἀπορρήσεων τῆς 3 7ερίου,
μόνη ζωὴ τοῦ μ. ν.ος τῶν Ἑλλήνων, ἐνομένου δι' ἀδιαρ-
ρήκτων ἀπὸ τοῦδε νοσημάτων μετὰ τοῦ Πασιλικοῦ Θρόνου, δὲν
πρόκειται ἄλλο βεβαίως, εἰμὴ τὸ ὅποσον ἤδη συντίθεται
Σύνταγμα. Συνέπεια, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν συμπλήρωσις τῶν
ἐργασιῶν τῆς ἐν Ἀργεὶ Τετάρτης τῶν 1829 ἡ παροῦσα τῶν
1843 Ἐθνικῇ Συνέλευσις, κύριον γάρ εἰς ἀναμφισβότως
τὴν πίστην ἐκπλήρωσιν τῶν μεγάλων καθηκόντων ἐαυτῆς,
καὶ ὡς ἀρχικώτερον τούτων θέλει θεωρήσει, πεποιθόμεν,
τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἀποτελέσματος ὧσιν ἐπετράπη δια-
πραγματεύσεων ἐξωτερικῶν περὶ ἐκλογῆς Ἰγυμόνος ὁ ἀοί-
διμος Κυβερνήτης, ὧσιν ἐπομένως ἔχμεν ἀπορρήσεων περὶ
τούτου τοῦ ἀντικειμένου ἡ προστάτις τριπλῇ Συμμαχίᾳ.
Τὰ περὶ Θρησκείας τοῦ Βασιλέως, κατὰ τὸ ἐπὶ Αἰοπόλδου
ὑπόμνημα τῆς Γερουσίας καὶ τὴν ἀμετάθετον θέλαιν τοῦ
Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἃς ὀρίσῃ τὸ Σύνταγμα εἰς τὸ πρόσωπον
τῶν ἀγέλων, ὡς εὐχόμεθα ἅπαντες, ἡ ἐμμέσων, ἐὰν συμπέ-
σῃ, διαδόχων τοῦ Βασιλέως ΘΩΝΟΝ, χωριζομένου διὰ
πράξεως ἐπιστήμου πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν ἀπὸ παν-
τὸς δικαιώματος πρὸς τὴν διαδοχὴν τοῦ Βασιλικοῦ Θρόνου.
Τὰ δὲ περὶ δανείου τῶν ψράγκων 60,000,000 ἃς ἀνατε-
θῶσι διὰ ψήφισματος εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἀντιπροσώπων,
διὰ νὰ γνωρισθῶσι μόναι αἱ κυρίαι τῆς Ἑλλάδος ὑποχρεώ-
σεις κατὰ τοὺς ἐκτεθέντας παρὰ τῆς ἐν Ἀργεὶ Δ' Ἐθνοσυνε-
λεύσεως ὁρους καὶ τὰ Πρωτόκολλα τῶν Ἀντιπροσώπων. Οἱ πλη-
ρόνοντες, καὶ ὅχι οἱ δαπανῶντες, ἀνάγκην ἔχουσι καὶ τοῦ
πλέον λεπτομεροῦς λόγου.

Ἡ Συνέλευσις θέλει ὀρίσῃ τὰ περὶ τῆς Θρησκείας τοῦ
Κράτους ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Συντάγματος, ὡς ἐπραξάν καὶ αἱ
κατὰ τὸν ἀγῶνα περιοδικαὶ Σύνοδοι. Ἀπὸ τῆς ἰδίας ὀρμώ-
μενοι καὶ ἡμεῖς ἀρχῆς τῶν ὧσιν θέλομεν εἶρει ἰδεῖν ἐπὶ
τοῦ συνταγματικοῦ οἰκοδομήματος, λέγομεν, ὅ,τι καὶ οἱ
Πληρεξούσιοι Ἀντιπρόσωποι τῶν Ἐπαρχιῶν γνωρίζουσι κάλ-
λιον ἡμῶν, τὸ ὁρῶν Ἑλλήνων ἔθνος ζῆ-
τεῖ τὴν ἑκκλησιαστικὴν διοίκησιν τοῦ κα-
τὰ τοὺς θεῖους Ἀποστολικοὺς καὶ Συνοδικοὺς
Κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις.

Ὅτε ἐπιγέγραπεν ἐπὶ τῆς ξενικῆς Ἀντιβασιλείας ἡ κα-
κοβουλία νὰ διασπάσῃ καὶ, ὀρθότερον εἰπεῖν, νὰ ὑποδυ-
λώσῃ τὴν ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἀπεγράφη, ὅτι ἡ Ἐκκλη-
σία τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος διατελεῖ ἡνωμένη μετὰ
τῶν ἄλλων ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν δόγματικῶς. Ἐν τίνι
δὲ λόγῳ ἀπεισιώπηται αὕτη μὴ προσθέσασθαι τὸ κανονι-
κῶς, διὰ μόνον τοῦ ὁποῖου ἡ Ἐκκλησία ἐδείκνυτο δια-
φωτίζουσα τοὺς αὐτοὺς Ἐκκλησιαστικὰς Κανόνας εἰς
τὴν πνευματικὴν διοίκησιν τῆς, διὰ νὰ εἰσπληθῇ βεβαίως
διὰ τῆς ἀποσιωπήσεως τούτης οἱ ὁρισμαὶ τοῦ γνωστοῦ
Καταστατικοῦ Διατάγματος τῶν 1833. Ἰδοὺ τὸ πᾶν!
Οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅπως ἐκ τῶν ὁρισμῶν αὐτῶν παρελύθη
ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν, ὅπως προήλθον δεινὰ, δόσαντα τὴν
μεγαλητέραν γῶραν εἰς τοσάυτας καταχρήσεις, εἰς τὴν
ἐξασθένησιν, τὴν προτεθείσαν λήγομεν ἐκσθίνουσιν, | τῆς
ἀγίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ Θρησκείας. Εἰς τὰς ἀκροῦς ἐκεί-
νας ἔνδυλοι ἀναμειβόμενοι γέροντες αἱ διηγεῖς ἐξη-
γήσεις καὶ διαμαρτυρήσεις τοῦ Περιοδικοῦ Τύπου, αἱ τό-
σαι παρατηρήσεις διαφόρων ἄλλων Συγγραφέων.

Ἀλλ' ἔδωκε, ὅτε ὁ Ἕλλην Λαὸς ἀναλαμβάνει τὰς νομίμους
πολιτικὰς ἐλευθερίας ἐκ τοῦ, πρέπει νὰ ἀπολάβῃ καὶ τὰς
θρησκευτικὰς, χωρὶς τῶν ὁποῖων ἰσχύον ἡ οὐδόλως θίγει
ὡρελχού, ἀπὸ τὰς πρώτας, καὶ πάντοτε ἀπενησιωμένως θέ-
λει μένει ἀπὸ τοῦ ἐξω τοῦ Κράτους ὁμοδόξους καὶ ὁμο-
γλώσσους ἀδελφούς του. Τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἡ
καταπάτης γέρει πανταχοῦ καὶ τοῦ δόγματός, τὴν με-
ταβολήν. Τί ἔκαμιν, ἐρωτῶμεν, ὁ Λαοφίλος, ὅταν ἀπεισι-
ώρηται τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας; ἤρξατο νὰ σπλώσῃ μόν-
ον τὸν ὄραγμα τῶν κανόνων, εἰς τοὺς ὁποῖους ἐστρέ-
φετο ἡ διοίκησις τῆς Δυτικῆς, ἂν καὶ ἐπροσπάθει νὰ γυ-
λάξῃ τὰ δόγματα τούτης.

Μακρὰν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν
τοιούτος ἐπίβουλος διαχωρισμὸς τοῦ δόγματικῶ ἀπὸ τῶν
θείων κανόνων! Ὀλίγηρα πάντοτε γέρον ἀποτελέσματα
οὗτος, βλέπει κυρίως καὶ αὐτὴν ἡμῶν τὴν ὀρθόδοξον
Πίστιν. Ὁμολογούντες εὐσεβῶς εἰς τὸ ἱερὸν Σύμβολον καὶ
πιστεύοντες «εἰς μίαν ἀγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν
Ἐκκλησίαν» δὲν ἐννοοῦμεν ἀναμειβόμενοι, εἰμὲν τὴν διὰ
τῶν αὐτῶν θείων δογματῶν καὶ κανόνων ἐνότητά τοῦ Ὀρ-
θοδόξου Πληρώματος. Αὕτη ἡ Ἐκκλησία καὶ ὑπάρχει καὶ
πιστεύεται καὶ ὁμολογεῖται σύλος καὶ ἰδιώματα τῆς ἀ-
ληθείας. Ὁρῶμεν οὕτω νὰ ἔχωμεν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν
τῆς Ἑλλάδος διοικουμένην πνευματικῶς κατὰ τοὺς αὐτοὺς
κανόνας τῶν ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Συνόδων καὶ
κατὰ τὰς ἱερὰς παραδόσεις ἀκριβῶς καὶ ἀπαραλλάκτως,
ὡς διοικεῖται ἡ μία καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία

τῶν Ὀρθοδόξων, τῆς ὁποιᾶς καὶ αὐτὴ ἀδιάσπαστον καὶ ἀχώριστον μέρος ὑπάρχει.

Ἀποδεχόμεθα μὲν καὶ σιθόμεθα ὡς σάλπιγγας τοῦ Πνεύματος τὰς ἐπὶ τὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους· ἀλλ', ὅτιν δὲν δεγνόμεθα τούτων τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις, τί ἄλλο κἀνωμεν τότε, εἰμὴ ἀποβᾶλλομεν καὶ αὐτὰς τὰς ἁγίας Συνόδους, αἵτινες ἐστήριξαν τὴν Ὀρθοδοξίαν; Τί ἄλλο παρ' αὐτὸ ἐκαίμεν καὶ οἱ Προτεστάνται; Διὰ τοὺς λόγους τούτους γρεωστεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος νὰ ψυρρίσῃ τὴν ἀποκατάστασιν καὶ τὴν ὁλοκληρίαν τῶν κατὰ πατρίθιντων Ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων. Αὗτοί μόνον ὑπάρχουσι τὸ πρῶτον τῆς Ὀρθοδοξίας ἡμῶν· αὗτοί μόνον διακρατοῦσι τὴν ἐπικρατοῦσαν Ὀρθόδοξον Θρησκείαν τοῦ Κράτους ἀληθῶς ἡνωμένην μὲ τὰς ἄλλας ὁμοδόξους Ἐκκλησίας, ἀνεξάρτητους καὶ μὴ· αὗτοί μόνον διαφυλάττουσι τὸ ἔθνος ἀδιάσπαστον καὶ ἀχώριστον ἀπὸ τῆς μίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Χρεωστεῖ οὕτως ἡ ἑθνικὴ Συνέλευσις νὰ διακηρύξῃ διὰ τοῦ θεμελιώδους νόμου, τοῦ Συντάγματος, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχει καὶ μένει διὰ παντός ἡνωμένη μὲ τὰς λοιπὰς ὁμοδόξους Ἐκκλησίας καὶ δογματικῶς καὶ κανονικῶς, ὡς ὑρεῖται νὰ διοικῆται κατὰ τοὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Κανόνες καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις.

Συνεπεία δὲ, ὅσων ἀντεγέραμεν ἀναπτύξεων, μᾶς συγχωρεῖται νὰ ὑποβᾶλωμεν ὑπ' ὄψιν τῆς ἐπὶ τοῦ σχεδίου τοῦ Συντάγματος ἐργαζομένης Ἐπιτροπῆς καὶ εἰς τὴν παραδόχην τῆς ἑθνικῆς Συνελεύσεως τὰ ἀκόλουθα ἄρθρα·

1. α.) Ἡ ἐπικρατοῦσα Θρησκεία τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ὑπάρχει ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξου Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἀνέχεται δὲ καὶ τὰς λοιπὰς ἀνεγνωρισμένας θρησκείας, ἀπολαμβάνουσας μὲν ἴσην τὴν ὑπὸ τῶν νόμων ὑπεράσπισιν, ἀλλὰ περιωρισμέναις ἐκάστην εἰς τὰ ἴδια καὶ ἀπαγορευομέναις ἐκ πάσης ἀποπείρας προσηλυτισμοῦ, ἢ ἄλλης ἐπιμεθέσεως κατὰ τῆς ἐπικρατούσης Θρησκείας.

β.) Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, οὗσα μέρος τῆς μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, κεφαλὴν γνωρίζει τὸν Ἀρχηγὸν αὐτῆς καὶ Θεόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Διοικεῖται δὲ διὰ Συνόδου Ἀρχιερέων κατὰ τοὺς ἱεροὺς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς Κανόνες καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις, κατὰ τὰ ἀνέκαθεν διδογμένα, φυλάττουσα ἀκριβῶς πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ὡς κέντρον ἀπασῶν τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ ὁμοδόξοι ἀνεξάρτητοι καὶ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, πλήρη τὴν

Δογματικὴν καὶ Κανονικὴν ἐνότητα καὶ κοινότητα.

γ') Ὁ Κλῆρος κατὰ τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐμπεριπλέκεται εἰς καὶνὴν πολιτικὸν ὑποὐργημα ὅποιον-δήποτε, καὶ οὔτε μέρος λαμβάνει εἰς ἀρχιερεσίες, οὔτε ὡς μάρτυς προσκαλεῖται ἐνώπιον πολιτικῆς, ἢ δικαστικῆς, ἢ στρατιωτικῆς Ἀρχῆς, οὔτε ὁρκοδοτεῖ.

δ.) Πάντα τὰ περὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ Ἐκκλησιαστικῶν ἀντικειμένων μέχρι τοῦδε ἰσχύοντα κατὰστατικὰ διατάγματα καὶ νόμοι, ὅσα ἀπέδουντι πρὸς τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ῥηθέντων ὁρισμῶν καὶ πρὸς τοὺς ἱεροὺς ὅρους καὶ θεσμούς τῆς Ἐκκλησίας, μένουσιν εἰς τὸ ἐξῆς ἀκέραια.

ε.) Ὁ Βασιλεὺς ὑπάρχει καὶ γνωρίζεται προστατῆς καὶ ὑπερασπιστῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἱερῶν αὐτῆς ὁρῶν, καὶ κανόνων, καὶ παραδόσεων, καὶ δικαιοματίων. Ἐργαζόμενος δὲ καὶ διατάσσει διὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς καὶ τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τῆς Ἐκκλησίας περὶ πάντων, ὅσα δὲν ἀντιβαίνουν εἰς τοὺς ἱεροὺς αὐτῆς θεσμούς, καὶ λαμβάνει πᾶσαν πληροφάνειαν περὶ Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων παρὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.

Πρὸς ταῦτα ὁρίζει ἡ Ἱεράρχη Συνέλευσις νὰ ὑποβάλῃ.

Α.) Περὶ ὁρισμῶν κατὰ τὴν Ἐπικράτειαν Ἐπισκόπων ἀνυπόστατος πρὸς τὴν ἑκταστὴν αὐτῆς καὶ τῆς πνευματικῆς τοῦ λαοῦ ἀνάγκης, αἵτινες νὰ μὴ ὑπάρχωσι πρὸς τὸ παρὸν ὀλιγώτεροι τῶν 20.

Β.) Περὶ πόρευ τῶν Ἐπισκόπων καὶ τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἱερῶν ἀνυπόστατος τοῦ γένους καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας αὐτῶν.

Γ.) Περὶ συστάσεως κατὰ τὴν Ἐπικράτειαν ἰδιαιτέρων Ἐκκλησιαστικῶν σχολείων εἰς ἐκπαίδευσιν τοῦ Κλήρου, κειμένων συγγράμματος καὶ ὑπὸ τὴν ἀμειστον ἐπιτήρησιν τῆς Συνόδου καὶ τῶν κατὰ τόπον Ἐπισκόπων.

Δ.) Περὶ διατηρήσεως καὶ στερεώσεως τῶν ἱερῶν Μοναστηρίων, διοικουμένων κατὰ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Κανόνες.

Περὶ ἀσφαλείας ἐν γένει τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, τῶν διπλεγγυμένων ὀφειλόντων Μοναστηρίων, τῶν Ἐπισκόπων, καὶ τῶν κατ' αὐτὰς Ἐκκλησιῶν καὶ

Περὶ συστάσεως ἐν ἑκτῷ τούτου Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου.

Νά ψυχρίση ἐπὶ τῶνας, ὥστε

II Ἐκκλησίαι τῆς Ἑλλάδος, καθ' ἑλὸς γένειον τῆς
Μιθῆς, Ἀγίας, Καθελικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, νά
ἀναγνωρισθῇ κατὰ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς διατυπώσεις ὑπὸ
τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῇ κοινῇ συστάσει
τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ἑλλάδος Κλήρου, καὶ συνευδοκῇται τῆς Κυ-
βερνήσεως.

Νά κανονισθῶσι δὲ αἱ μεταξὺ τῆς πολιτικῆς ἐν γένει Ἐ-
ξουσίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας σχέσεις, καὶ νά προσδιορισθῶσιν
ἀκριβῶς αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς οἱ Κληρικοὶ θελοῦσι θεω-
ρεῖσθαι ὑπεύθυνον εἰς δίχην ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικα-
στηρίων.

Διὰ τῆς ἀγορᾶς τῆς ἑορταστικῆς
τῆς τῆς συνάξεως.
Εἰσὶν Δραχ. 48.
Εἰσπραξις Δραχ. 34.
Εἰσπραξις Δραχ. 16.

ΑΙΩΝ

Διὰ τῆς ἀγορᾶς τῆς ἑορταστικῆς
Εἰσὶν Δραχ. 48.
Εἰσπραξις Δραχ. 34.
Εἰσπραξις Δραχ. 16.
Διὰ τῆς ἀγορᾶς τῆς ἑορταστικῆς

ΣΑΒΒΑΤΩ 11 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1843.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Τὸ Σύνταγμα, Ἀρχὸν Βον.—ΔΙΑΦΟΡΑ. Τελιτὴ—Ἡ Συνέλευσις ἀπαντῶσα καὶ ὁ Βασιλεὺς—Διευκρινῶντες Ἀδελφοὶ καὶ Σχολογίαι—Τὰ πρῶτα τῶν Γερουσιαστῶν—Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Κ. Ρ. Πολυμήδην—Ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος—Οἱ κότεροι τῶν Ἐπὶ τοῦ—Πολιτικὴ Ἐκμετρίτης—Ἐκ Σπάρτης περὶ τῶν γεωμετρικῶν λογισμῶν—Ὁ Πηγεὺς Στεῦαρτ—Ἐκ Πατρῶν, ἀναρρῶ κατὰ Αἰῶνα—Γ. Α. Φραγκίσκος—Ἐξ Ἰσθμοῦ περὶ Ν. Σκελλερμάδου—Αταλάντη—Ἀλβανίον Εὐβοίης, περὶ τοῦ Στρατάρχου—Σ. Κοτζιαμάνης περὶ Γ. Πισλῆ—Τὸ Δημοτικὸν Συμβ. Ἐχρῶν ὑπὲρ τῆς 3 τοῦ—Αταλάντη—Κωνσταντινούπολις—Εἰδοποιεῖται Δικιολογία Ὑάβου.

Τὸ ΣΥΝΤΑΓΜΑ.

ἈΡΘΡΟΝ Βον.

Θρησκεία, γλῶσσαι, νόμοι καὶ ἔθνη διακρίνονται τῶν Ἀπὸν τοὺς ἰδιαιτέρους χαρακτηρησας, καὶ οὕτω ἡνωμένοι ἀποτελοῦσι τὴν ἐθνικότητα ἐκάστου. Ἀλλ' ἡ ἐθνικότης τῶν Ἀπὸν ὑφίσταται, ὡς δὲν ἀγνοεῖ πᾶς τις, οὐσιαστικῶς τότε μόνον, ὅτε ἐν ἀρμονίᾳ διατελοῦσιν ὅλα τοῦ ἔθνους βίου αὐτῶν τὰ στοιχεῖα, ὅτε ὅλα τὰ ἄτομα τείνουσι πρὸς ἓνα σκοπὸν μόνον. Ἀρμονία τοιαύτη παρέχει ὁμοιογενήτως τὴν ἔθνη ἐκείνην ἰσχύϊν, ἀπέναντι τῆς ὁποίας νὰ ἀντιταχθῇ δὲν δύναται ὑλικὴ δύναμις.

Ἄν καὶ διήρρητο ἄλλοτε κατὰ πολιτείας ἕνεκα τῶν ἐπιρροῶν τῆς ἐποχῆς ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς, πρὶς τὰ ἑμῶς δι' ὅλον τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου του ἐν μόνον ἔθνος. Μία ἀληθῶς ὑπῆρχεν ἡ θρησκευτικὴ βᾶσις τούτου, κοινὰ ἦσαν αἱ πεγαὶ τῆς ἀναπτύξεώς του, ἐθνικαὶ αἱ κερδοσκοπικαὶ ἐπιχειρήσεις του κατὰ τοὺς Μυθιστορικὸς χρόνους, ἐθνικοὶ οἱ ἥκτα τοὺς ἱστορικοὺς αἰῶνας πόλεμοί του, ἐθνικοὶ οἱ ἀγῶνές του, ὁμοιόμορρος ἐν γένει ἡ πρόοδός του. Ὁ Ἑλλην Λαὸς ἦτο ἐν ἔθνος, διότι ἐπλήρωσεν ἐν μόνον κενὸν εἰς τὴν ἀνθρώπινον ἱστορίαν, ἐξέφρασε μίαν μόνην ιδέαν. Δὲν ἤγωνε τοὺς Ἑλληνας κατὰ τῶν ἐχθρῶν τὸ κοινὸν λεγόμενον συμφέρον· δὲν ὕψωσε τὰ τρώπια τῆς Σαλαμῖνος καὶ τῶν Πλαταιῶν ἀπλὴ ἡ ὑλικὴ δύναμις μόνη ἡ ἐθνικότης ἤγωνε τούτους, μόνη αὕτη ἐπολυπλασίαζε τὰς δυνάμεις των, καὶ τότε μόνον κατέστησαν οὗτοι τὸ θύραμα ξένων ἀλλοτριοδιδόχως ἐθνῶν,

ὅτα ἀπώλεσαν τὸ κέντρον αὐτὸ τῆς βεβαιότητός των. Τὴν ἐθνικότητα ταύτην, ὡς μόνον ζωτικὸν σύνδεσμον, λαμβάνομεν καὶ ἤδη ὡς ἀρχὴν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχομεν νὰ πραγματοποιώμεν σοβαροῦ θέματος.

Ἀπὸ τοῦ 1833 ἐστειρώθη τῆς Ἑλλάδος ἡ πολιτικὴ ὑπαρξίς, καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ἔρχησαν κανονίζομεναι αἱ μετὰ τῆς Εὐρώπης σχέσεις της. Ποῖα ὅμως ἐδείχθησαν τὸ πνεῦμα τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως ταύτης, ἡ πολιτικὴ τῆς ξινοκρατίας ὡς πρὸς τὴν Εὐρώπην; Παράρτηρος καὶ πεισματώδης ἠθελήσεν αὕτη νὰ κατὰστρέψῃ τὴν Ἑλληνικὴν ἐθνικότητα, νὰ θυσιάσῃ τὸ πᾶν εἰς τὸν ἐγωϊσμὸν ἐκείνης, καὶ ἀποστεροῦσα τὸν λαὸν ἀπὸ ὅλας τῆς ἐθνικῆς του ἐλευθερίας, θηρεύοντα ὑπαρξίν καὶ μονιμότητα διὰ μόνους τῆς διαποιέσεως καὶ δι' ἐνὸς συστήματος ἀπλῶς φρονητικοῦ, ἐδείχθη ὑποθάλλουσα παρὰ τὰ ἄλλα ξενικὰ στοιχεῖα καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιδιδασκαλίαν, καὶ αὐτὴν τὴν εἰσχωρήν ἐπιστήμης, σκοπὸς τῆς ὁποίας ἦτο ὁ θάνατος τῆς ἐθνικότητος τῶν Ἑλλήνων.

Κατὰ ταύτην ταύτην ἔρευν, ὡς ἀποτέλεσμα ἄρρηκτον, τὴν β' 76ρίου. Ἄντι ταρχῶν καὶ χωρὶς αἵματος ἀποτελέσθη κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἔθνους καὶ ἡ σωτηρία τοῦ θρόνου. Ἡ ἡμέρα τῆς β' 76ρίου ἀνέδειξε, γεωστροφόμεν νὰ εἰπωμεν, τὴν Ἑλλάδα ἔθνος, καθότι τότε θεωρεῖται ἔθνος ἕνα; Λαὸς, ὅταν ἐντὺς αὐτοῦ δὲν εὐρίσκηται ξένον στοιχεῖον, ὅταν Λαὸς καὶ Θρόνος διατελῶσιν εἰς ἐνότητα καὶ εἰς ἀρμονίαν. Ἀλλὰ τῆς β' 76ρίου τὸ στάδιον δὲν διήλθον τῆς τελείας· πολὺ ἔτι λείπει νὰ διατρέξωμεν.

Τὸ σύνταγμα πρόκειται ἤδη ὁ θεμελιῶς λίθος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλομεν οἰκοδομήσαι τὴν ὑπαρξίν, τὴν τύχην τῆς παρούσης καὶ μελλούσης Ἑλλάδος. Ἀλλ' ἐρωτῶμεν, δύνανται νὰ ἐπαρρησθῇ καὶ νὰ ὑποστηρίχθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐν Σύνταγμα, ὅταν δὲν ἀπορρέῃ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς θεωρητικῆς τοῦ Λαοῦ, ἀπὸ τὰ ἔθνη, τὰς ἀνάγκας καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου, ὅταν ἐν γένει δὲν ὑπάρχῃ ὡς τύπος τῆς ἐθνικότητος τῶν Ἑλλήνων; Δὲν ἐννοήσαμεν ποτε, ὅτι τὰ πολιτεύματα καὶ οἱ νόμοι δύνανται νὰ μεταρρυθμίζονται ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο ἔθνος; ἐννοήσαμεν πάντοτε, ὅτι πρέπει νὰ ἀπορρέωσι ταῦτα ἀπὸ τὴν προσωπικότητα ἐκείνου, πρέπει νὰ συμφωνῶσι μὲ τοὺς ἰδιαιτέρους χαρακτῆρας του, πρέπει νὰ ἐκπληρῶσι τὰς κυρίας καὶ ὅχι τὰς φανταστικὰς ἀνάγκας του, χωρὶς νὰ διαρθείρωσι τὴν ἐθνικότητά του.

Ἐκ τῶν ὀργάνων τῆς Δημοκρατίας ἀλλὰ μὲν παρεδέχθησαν τὸν σχηματισμὸν δύο Βουλῶν, ἀλλὰ δὲ εἶδον εἰς τὴν παραδοχὴν συστήματος τοιούτου ἀνανεομένην μὲν δύναμιν ἀντίπαλον κατὰ τῆς ἐθνικῆς, εἰσπρόμενα δὲ τὸ ἀριστοκρατικὸν μίasma καὶ τὴν διαφθοράν τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικότητος. Κακῶς ἐθεώρησαν τινες, λέγομεν ἐκ προνομιῶν,

τὸ Σύνταγμα ὡς συνάλλαγμα συνδεῖον τὰ δύο ἄκρα. Ἀπὸς καὶ Θρόνος δὲν δύνανται νὰ θεωρῶνται ὡς ἄκρα δυνάμενα νὰ ὑπάρξωσι κεχωρισμένα τὸ ἓν τοῦ ἄλλου. Ἀπὸς καὶ Θρόνος ὑπάρχει μίᾳ ταυτότητι, Βασιλεὺς καὶ Ἔθνος ἔχουσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημασίαν. Τί πᾶν ἄρα ἔσται τὸ Ἀπὸ καὶ τοῦ Θρόνου δύνανται νὰ λάβω γώρην;

Τὴν Ἄνω Βουλὴν, θεωρουμένην ὡς ἑλλειψὺν πραγματικὴν τῶν συνταγματικῶν τῆς Εὐρώπης, δικαιολογεῖ πρὸ παντός τὸ παρελθὸν τῆς. Τὸ Σύνταγμα ὑπάρχει ἡ γραπτὴ ὑρεσιώσα κατὰστάσις ἐκάστου Ἀπὸ, καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὡς καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἄλλοι, καὶ δύο Βουλὴ δὲν ἀντιθέτουνται σχετικῶς οὔτε εἰς τὸ παρελθὸν, οὔτε εἰς τὰς ὑρεσιώσας κατὰστάσεις τούτων. Ἀλλ' ἡ ἑλλειψὺς εὐρίσκειται ἄρα εἰς τὴν ἰδίαν μὲ αὐτὰ τὰ Κράτη ἀνάγκην; Ὑπάρχει εἰς αὐτὴν ἀριστοκρατικὴ διακονήσας τὰ παλαιὰ δικαιώματά της.

Ἄν εἰς τὴν Γαλλίαν δὲν ἐλάβε ποτε ἡ Βουλὴ τῶν Ὁμοτίμων ὡς σώμα πολιτικὸν ὑπαρξὴν σπουδαίαν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὅμως δὲν θεωρεῖται ὡς λέξις κενή. Ἐν τῷ στοιχείῳ ἰσχυρὸν διὰ τῶν ὑποσχεσίων, τὸ πλεόντων καὶ τῆς ἐνδοκρατίας, καὶ ἐπὶ ἰσχυρώτερον διὰ τῶν προλήψεων τοῦ ἔθνους. Ἀς φαντασθῇ τις ὅτι ἐκαστονομίαν κατὰ τὴν ἐπικράτειαν ἀνέκοιταν εἰς ὁλίγας τινὲς οἰκογενεάς, αἱ ἰδίαι τὴν γῆν αὐτῆς δεδωμέναι, ὡς κατὰ ἐκτεταμένον εἰς τοὺς πρωτοτόκους, καὶ θέλει πιστεύει, πῶς διαπολεῖ κατὰ τὴν Ἀγγλίαν ἰσχυρὸν τὸ στοιχεῖον τοῦτο. πῶς ἔχουσι προλήψεις οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι ἀποθνήσκοντες τῆς πέρας εἰς τὰς ὁδοὺς ἢ εἰς τὰς φυλακὰς τῆς καλῶμενης εἰσῆς τῶν πτωχῶν, πῶς ἡ Βουλὴ τῶν Ἀντιπροσώπων ἵσταται ἐνώπιον τῶν Ὁμοτίμων μὲ τὸν πῆλον εἰς τὰς χεῖρας.

Ἀρκεῖ ἡ μικρὰ αὐτὴ εἰκὼν πρὸς τοὺς θέλοντας τὴν καθιέρωσιν μιᾶς ἀρχῆς πάντε ἀνεπαρκέστου εἰς κοινωνίαν νέαν, ὡς τὴν Ἑλληνικὴν, ἄλλο ἔχουσα θεόσευμα, ἄλλο παρελθὸν, ἄλλο μέλλον, ἄλλαν ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐθνικότητα. Τί ἔχει, ἐρωτῶμεν, νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ ἡ Ἄνω Βουλὴ εἰς τὴν μικρὰν Ἑλλάδα; Εἰς τὴν σύστασιν τῶν δύο Βουλῶν μᾶς βεβαιοῦναι ἡ ἱστορία τὴν ὁλοκλήρην πάσης πολιτείας καὶ, ἂν ἐκ τοῦ λαοῦ παρῇ πᾶν ἀγαθόν, ἂν διὰ τοῦτο ὁ λαὸς πρέπη νὰ ὑπάρχῃ τὸ στοιχεῖον καὶ ἡ παγὴ πάσης Κυβερνήσεως, ἂν αἱ κατακυριευμέναι Κυβερνήσεις ὑπῆρξαν κοινωκρατικῶς μόνον, ἀπαιτεῖται διὰ τὴν Ἑλλάδα μίᾳ ἡ ἑθνικὴ Παράστασις. Ἔθνος μὲ φαντασίαν ζωηράν, μὲ ὁρμήματα εὐεχέρον, ἔθνος, ὡς τὸ Ἑλληνικόν, εὐαίσθητον, δημιουργοῦν δύο Βουλὰς προκαλεῖ ἐν ἐαυτῷ νέαν ἀναπόφευκτον πάλιν. Ὅπου ὑπάρχει ταυτότης γενετῆς, ταυτότης ἰδεῶν, ταυτότης δικαιωμάτων καὶ θυσιῶν, ἐκεῖ ἡ εἰς δύο τμήματα διαιρέσις τῆς δημοτικῆς ἰσχύος θέλει εἶσθαι ἀνωμαλίαν πλήρη, παραλογίαν ἐστῆς.

Διὰ τὸν ἄνθρωπον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.
ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΜΟΝΗΣ.

Ἑταιρία Δραχ. 18.
Ἐξομολογία Δραχ. 26.
Τριμηνία Δραχ. 14.

ΑΙΩΝ

Διὰ τὸν ἄνθρωπον τῆς Ἑκκλησίας.
Ἑταιρία Δραχ. 24.
Ἐξομολογία Δραχ. 32.
Τριμηνία Δραχ. 16.
Ἐκδίδεται κατὰ Τετάρτην ἀπὸ Κυριακῆς

ΤΕΤΑΡΤΗ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1843.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Τὸ Σύνταγμα. Ἀρθρ. Γ'. Ἡ Ἄνω Βουλὴ—ΔΙΛΦΟΡΑ. Ἀρθρ. τοῦ Συντάγματος παρὰ τὴν θύραν—Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς Γερουσίας—Ἡ συζητηθεῖσα ἀπάντησις τῆς Συνελεύσεως πρὸς τὸν Βασιλικὸν λόγον—Σύμβουλοι Ἐπικρτείας· ἴδιαι—Δημοτικότης τοῦ Βασιλείου—Τὸ περὶ Φρουρᾶς τῶν Ἀθηνῶν Ψήρισμα—Συνέλευσις καὶ Ἐπιτροπὴ τοῦ Συντάγματος—Ὁ Βασιλεὺς Θῶμας—Πρακτικὰ τῆς 11 Συνεδριάσεως (ἀκολουθεῖ)—Ἡ Σχολὴ Δημετσίανης—Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ Κυρίου Ν. Αθ. Μακρῦ—Απάντησις εἰς τὴν διατριβὴν τινῶν Στυλιδιωτῶν—Περὶ τοῦ Κυρίου Σ. Γ. Ἀντωνοπούλου—Τύπωσις τῶν πρωτοτύπων ἱεροδικτικῶν τῆς Συνελεύσεως.

Τὸ ΣΥΝΤΑΓΜΑ.

ἈΡΘΡΟΝ Γ'ον.

Ἡ ἈΝΩ ΒΟΥΛΗ.

Τὴ περὶ δύο Βουλῶν ζήτημα ἐπασχολεῖ τὸ Κοινὸν καὶ τοὺς Ἀντιπροσώπους μετὰ τοσαύτης σπουδαιότητος, ὅσῃν προμηνύει τοῦτο ὡς ἐκ τῆς φύσεώς τοι κακοδιαμονίαν κοινωνίαν, ἀνωμαλίαν νέαν καὶ ἀναπόρρευτον. Παρὰ τὴν κακῶς θεωρουμένην ἐπέμβασιν τῆς διπλωματίας, παρὰ τὴν ἐπίσης ἀπότολμον καταστῆσαν ἐσωτερικὴν βραδυσυργίαν προσώπων ἰδίως τινῶν, ὑπηρετούντων τὴν πολιτικὴν καὶ συμφέροντα ἕνα, παρώξυνε τὰ πνεύματα ἐπὶ μᾶλλον ἢ ἐξηγηθεῖσα τέως παραδοχὴ τῆς ἀρχῆς τῶν δύο Βουλῶν ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἐπὶ τοῦ σχεδίου τοῦ Συντάγματος ἐργαζομένης. Πέπρωται ἄρα τὸ νὰ μὴν ἴδῃ ἡ Ἑλλὰς οὐδεμίαν καὶ ἐποχὴν ἡσυχίας. Καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἡ θέλησις παραβιάζεται, καὶ τοῦ Τύπου αἱ ἀναπτύξεις καταπνίγονται, καὶ εὐχάριστοι ἀναμριδόλως νὰ ἴδωμεν δὲν δυνάμεθα τὴν περὶ τὴν τοῦ προκειμένου δράματος λύσιν. Πρὸς τὸ συμφέρον ἄλλων θυσιάζεται, πρέπει νὰ εἰπωμεν, ἡ πολιτεία· πρὸς τὸ συμφέρον ὀλίγων ἀποκαθίσταται ὁ λαὸς δυστυχὴς, τῆς πίστεως καὶ τῆς ὑπομονῆς τοῦ ἐλευθέρου θυμῶ. Καθ' ἣν δ' ἐποχὴν κατατρέχεται κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας πληγὴ νέη, τὸν νοῦν καὶ τὸν πατριωτισμὸν ἐκυτῶν ἅς λάβωσιν ὁδηγὸν οἱ Πληρεξούσιοι Ἀντιπρόσωποι, ἄρ' ἐνός μὲν διὰ νὰ γνωρίσωσι τὸ σεσηπὸς μέρος ἐκείνων, οἵτινες θέλουσι τούτους παίγνιον

τῶν ἐπιθυμιῶν των, ἀρ' ἑτέρου δὲ διὰ ν' ἀσφαλίσωσι τὸ Κράτος ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τὰς ὀλεθρίας παγίδας.

Τῆς θεωρητικῆς ἀναπτύξεως τοῦ ζητήματος τούτου τὸ ἔργον ἐξετέλεσαν δοκιμώτεροι ἄλλοι, καὶ γρόντος τοιοῦτου δὲν θέλομεν λείψει καὶ ἡμεῖς, ἐρ' ὅσον δυνάμεθα, δοθείσης ἀνάγκης. Ἰδὼν ἀποτεινόμεθα ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν σκοπὸν τῆς ἐπὶ τοῦ Συντάγματος ἐργαζομένης ἐπιστροφῆς ἐρωτῶντες, εἰς ποίαν αὕτη ἐπιστηρίχθη βάσιν ἠθικὴν, πολιτικὴν ἢ ὑλικὴν, παραδεχθεῖσα τὰς δύο Βουλὰς, τὴν σύστασιν λέγομεν Ἄνω καὶ Κάτω Βουλῆς;

Ἐάν ἡ πολιτικὴ ἀνατροπὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀκολουθῇ κατ' ἑκτασιν τὰ ἔχνη τῆς φυσικῆς· ἔάν πᾶσα περίοδος τῆς πολιτικῆς ἀνατροπῆς ἐνὸς ἔθνους ἔχῃ τοὺς ἰδίους ἐαυτῆς κανόνας· ἔάν πᾶσα ὑπέρβασις θεωρῆται πλεονασμός, καὶ τούτου ἀποτέλεσμα προκύπτῃ ἡ εἰς τὴν βραχυθυμίαν καὶ τὴν ἀπειθειαν ἐπιστροφή τοῦ λαοῦ, ὡς ὑποβληθέντος ὑπὸ βάρη ἀνώτερα τῶν δυνάμεών του, ἐρωτῶμεν, ἡ παρούσα Συνέλευσις νομοθετεῖ διὰ τοὺς αἰῶνας, δι' ἄλλο παρὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος τοῦ 1821, ἡ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ὑπαρχούσης ἠθικῆς ἡλικίας τῆς Ἑλλάδος; Ἐάν δ' ὀρεῖται αὕτη νὰ λάβῃ τὰ ἔθνη καὶ τὸ Θρήσκευμα, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ὑλικὴν κατὰστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὡς πρώτην ὑπόθεσιν, ὡς πρώτην βάσιν τῶν ἐργασιῶν της, πρέπει νὰ ἐπιβαρύνῃ τοῦτον διὰ νομοθεσίας ἀναρμόστου καὶ βρείας, ὑπεύχουσα ὁλοκλήρως εἰς εἰσηγήσεις ζήτης; πρέπει νὰ ἐπιτάξῃ δυσκολίας εἰς τὴν ἐκτύλιξιν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ Ἑλληνικοῦ; πρέπει νὰ ἀνεγείρῃ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ οἰκοδόμημα ἀριστοκρατίας, μήπω ὑπάρχον, δεικνύουσα λογικὸν αἶγμάλωτον; πρέπει νὰ δεσμεύσῃ τοῦτον, βρέφος ἐπὶ ἀπαλόν, ὡς ἄπειρος μήτηρ, διὰ τῶν σπαργάνων τῆς Ἄνω καὶ Κάτω Βουλῆς;

Εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ τὸ Θρήσκευμα, τὸ δυνατώτερον αὐτὸ ἐλατήριον τῆς πολιτικῆς, χρεωστεῖ νὰ ἐπιστηρίζηται πᾶς νομοθέτης, καὶ ἡ συντακτικὴ ἤδη Συνέλευσις ὑποχρεοῦται πολλῶ περισσώτερον νὰ μὴ μακρυνθῇ ἀπὸ τοὺς πρωτοτύπους χαρακτῆρας ὅχι τῶν ὀλίγων, ἀλλὰ τοῦ πλήθους, τὸ ὅποιον συνιστᾷ τὴν ὁλοκληρίαν. Δὲν ἐλαττεῖν αὕτη ἐντολὴν ἄλλην, οὐδὲ προτίθεται νὰ καταστήσῃ βεβιαίως λαὸν δυστυχῆ καὶ δοῦλον, ἀριστοκράτας ἄρχοντας, ὡς εἰς ἄλλα ἔθνη. Ἢ Διπλωματία πρέπει νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Ἑλληνα, ὅ,τι δύνανται νὰ ὑπορέρῃ. Ἢ Συνέλευσις ὀρεῖται νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν τὸ παρελθόν, τὴν ἀπὸ τοῦ 1821 ἀνατροπὴν καὶ τοὺς ἰδιαιτέρους τοῦ ἐντολῆως λαοῦ ἠθικοὺς δεσμοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους νὰ ἀποξενωθῇ τέλος πάντων δὲν δύναται μορφωμένη μὲ νέους, τοὺς ὁποίους δὲν βοῦθει ἡ κατὰστασις

τοῦ κλίματος καὶ τῶν ἔξεων.

Τὸ σύστημα τῶν δύο Βουλῶν, διαλύον μᾶλλον τοὺς μεταξὺ ἔθνους καὶ θρόνου ἀπαιτούμενους ἀδιάρρηκτους δεσμούς, ὡς σιχαίον ξένον, θέλει εἰσθαι οἰκοδομή τις ἐπιδεικτική μᾶλλον ἢ σερὰ. Εἰς τοιαύτην ὑπερήφανον πολιτείαν, ἀρμόζουσιν οἱ ἔθνη μεγάλα καὶ ισχυρά, ἡ διαγωγὴ διαφόρων, ὑποκειμένων μάλιστα εἰς ἀνάγκας ὑλικὰς, περυσιωμένων τῶν περισσοτέρων διὰ παράληψιν ἀξιώσεως θέλει εἰσθαι ἐν μίγμα ἐγωϊσμοῦ καὶ σμικροπρεπείας, ἐν μίγμα ἀλαζονίας καὶ ὑποκρίσεως. Τὸ κακὸν τοῦτο, τὸ δυσσύστημα αὐτὸ, θέλει ἀνέξει μᾶλλον ἢ παραδεχθεῖσα παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Συντάγματος δεκαετὴς διάρκειας τοῦ Γερουσιασμοῦ, ἡ θέσις τοῦ ὁποίου θέλει οὕτω διδασθαι σπανίως μὲν εἰς τὴν ἱκανότητα, ὡς ἐπιπολὺ δὲ ὡς ἀπόρροια ἐπαιτείας, ὡς μέσον προσηλυτισμοῦ, ἢ ὡς ἀποτέλεσμα ἀνάγκης, πολλάκις διὰ τινων ἀκόμῃ Πρεσβειῶν ἐπιβεβλημένων. Συμφέρει ἄρα διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀνενέωσις ἀλλοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, νέου γιροκομείου; Ἄς ἐμιλήσωσιν ἀνθ' ἡμῶν αἱ Κατηγορίαι τῶν Γερουσιαστών, τὰς ὁποίας διὰ τοῦ Ἀρ. 491 ἐδημοσιεύσαμεν, καὶ ἃς ὁμολογήσῃ πᾶς εὐσυνειδήτος, ἂν πρέπει νὰ ἐπιτεθῇ γιροκομεῖον τοιοῦτον ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς Ἑλλάδος, πτωχοτάτης καὶ ἀσθενεστάτης οὗσης, σμικροτάτης καὶ ὑποβεβλημένης εἰς δημόσιον ἐξωτερικὸν καὶ ἐσωτερικὸν χρέος 300 περίπου ἑκατομμυρίων.

Ποία προσέτι θέλει διατηρεῖσθαι ἀρμονία μεταξὺ τῶν δύο Βουλῶν; Ἐξ αὐτῶν ἡ μὲν πρώτη θέλει σπουδάζει νὰ προσαποκτήσῃ δύναμιν περισσοτέραν παρὰ τὴν ὁποίαν χαράττει ὁ νόμος, περιτρονοῦσα τὴν ἄλλην ὡς ὀλιγαρχικὴν διὰ τὴν πολυάριθμον σύνθεσίν της καὶ δημαγωγουμένην ἀπ' ὀλίγους· ἡ δὲ δευτέρα θέλει φιλοτιμεῖσθαι νὰ δείχνῃται ὑπέροχος, θεωροῦσα τὴν ἄλλην ὡς σῶμα ἐπίρρονον διὰ τὴν ὀλιγαρχικὴν καὶ βασιλικὴν σύστασίν του. Ἐντεῦθεν μεταξὺ τῶν δύο τούτων Σωμάτων θέλει προκύβει ἀρετακὸς ἡ μυσικὴ πρῶτον ζήλοτυπία καὶ ἔπειτα ἡ φανερά πάλῃ. Συμφέρει ἄρα διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀφορμὴ τοιοῦτου σκανδάλου;

Ἄλλ' ὅχι! Καὶ τῆς Ἑλλάδος ἡ πτωχοτάτη καὶ τόσον περικρισμένη κατὰ τὰς δὲν πρόκειται ἀγνωστὰς πρὸς πάντας, καὶ τῆς παραδοχῆς δύο ἀντὶ μιᾶς Βουλῶν ἡ ἀσυνεπὴς ὡς πρὸς τὴν θρησκευτικὴν καὶ τὰ ἔθνη ἀρχὴ δὲν λανθάνει ἑκαστον. Τί δαί; Ἐάνεις τὸν ἐγκέφαλον τοῦ Λαοῦ εἰσεργῶνται ἰδέειν τόσον ψευδῆς, ἡθελῶμεν εἶπῃ πρὸς τοῦτον, Ἄ πῆ μωραίνεις! Ἀλλὰ τοιούτους νὰ ὑπολάβωμεν δὲν δυνάμεθα ἐνεργοῦς ἀλλοῦς, τῆς προκειμένης σκηνῆς τοὺς πρῶ-

τοσάτας. Τὸ ζήτημα προκύπτει ὑποστηρίζομενον ἐξωθεν, καὶ ὑποδοχὴν εὐρίσκει ὑπὸ μόνων ἐκείνων, ὅσοι προτίθενται νὰ προμηθεύσωσιν ὑπὲρ ἐκυτῶν ὑψηλὰς καὶ βεβαίας θέσεις. Πολιτικῆς, ἀδύνατος νὰ ἐξαπλήσῃ ἐπιρροὴν ἰσχυρὰν διὰ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων, ἀνάγκη ἔχει τοῦ νὰ πλάσῃ σῶμα τρίτον καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τοῦτο ἐπὶ τοῦ Θρόνου καὶ τοῦ ἔθνους, ὡς δυνάμενον νὰ ποδηγετῇται παρ' αὐτῆς, ὡς ἔτοιμον νὰ ἐμπνέται τὰς εἰσηγήσεις της. Ἰδοὺ ὅλη τοῦ δράματος ἡ λύσις! Ποία ὑπῆρχε δυσκολία ὀργάνων ἐσωτερικῶν καὶ ἑδῆ, ὡς καὶ εἰς ἐποχὰς ἄλλας; Ὅ,τι ἂν λέγεται πρὸς συστολὴν τῶν πνευμάτων, ἔσται ἂν διχθιδίωνται ἀπειλὰ ἐξωτερικῶν δυσπραθειῶν καὶ ἀντιθέσεων, ὅσαι παρουσιάζονται συμπάθειαι πρὸς τὴν ὁμοιόμορρον σύνταξιν τῶν Ἑλληνικῶν θεσμῶν, δὲν ὑπάρχουσιν εἰμὴ τόσα μέσα πρὸς ἐπιτυχίαν, τὴν ὁποίαν ὀγλίγωρα νὰ παρακολουθήσῃ μέλλει ὁ γλευκασμὸς καὶ ἡ περιρρόνησις.

Ἀλλ' ὑμεῖς, ὦ Πληρεξούσιοι! δὲν θέλετε ἐνδώσει πολιτευόμενοι ἐναντίον τῆς πεποιθήσεως ὑμῶν, ἐναντίον τῶν ὁποίων φέρετε ἐν τοῖς κόλποις ῥητῶν δικταγῶν τοῦ ἐντολέως Λαοῦ. Ὑμεῖς, ὦ Ἀντιπρόσωποι! δὲν θέλετε δειγθῆ ἄδουλοι ξένης πολιτικῆς ὡς ἐλπίζοντες, ἢ τυρλώτοντες. Εἰς τὴν ἐγγνωμοσύνην τοῦ ἔθνους δικαιώματα ὑψηλότερα καὶ δι' ὑμᾶς καὶ διὰ τοὺς ἀπογόνους ὑμῶν θέλετε ἀπολάσει, ἐὰν καταστήτε προσεκτικτοὶ εἰς εἰσηγήσεις ἐθνογρόρους, ἐὰν ἄγρυπνοι ὑποστηρίξῃτε τὰ ἀληθῆ συμφέροντα τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ Θρόνου, συνιστάμενά εἰς τὸν ἀπλούστερον, ὅσον ἔνεστι, μηχανισμόν τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως, εἰς μόνην τὴν ἐντεῦθεν προκύπτουσαν ἐλάττωσιν τῶν δυσαναλόγων φόρων Λαοῦ δυστυχούντος. Παρὰ τὴν ἑλλάδα ἄπασαν, οἱ φρόνιμοι τῆς Ἑυρώπης Λαοὶ θέλουσιν ἐλαινολογῆσαι τὰ γινόμενα ὡς μωρίαν, καὶ αἰδεσίμην καθ' ἐκυτὴν νὰ καταστήσωσι τὴν Συνέλευσιν πράξεις τοιαῦται δὲν δύνανται βεβαίως. Μακρύνετε ἀρ' ὑμῶν τοὺς σοφιστὰς τῆς πολιτικῆς, κλείσατε ὦτα κατὰ πάσης εἰσηγήσεως ἄλλης, κατὰ πάσης ἀπειλῆς ἐμμέσου, καὶ μόνης ἀκούσατε τῆς φωνῆς τοῦ ἔθνους, τὸ ὁποῖον ἀπέστειλεν ὑμᾶς, διὰ νὰ ἐλατρώσῃτε καὶ ὅχι νὰ ἐπιβαρύνῃτε τὴν δυστυχῆ ἀληθῶς κατάστασίν του.

Αρ. 503.

Διὰ τῶν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ.
ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΜΟΝΗΣ.

Εἰσὶς	Δραχ. 48.
Ἐξαμηνία.	Δραχ. 24.
Τριμηνία.	Δραχ. 16.

ΑΙΩΝ

Ἐκκοί	Δραχ. 16.
Ἐξαμηνία	Δραχ. 12.
Τριμηνία	Δραχ. 8.

Καθίσταται κατὰ Τάξιν καὶ ἡλικίαν

ΤΕΤΑΡΤΗ, 2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1844.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ὁ Ὀρθόδοξος Βασιλεὺς:—Λόγος τοῦ Κ. Κ. Ζωγράφου ἐπὶ τοῦ πολιτικῷ θέματι—Ἡ περὶ τοῦ Τύπου συζήτησις καὶ Λόγος τοῦ Κ. Π. Χαλκιοπούλου—ΔΙΑΦΟΡΑ. Περὶ τοῦ Λοθρα τοῦ Συντάγματος (34—37)—Ἡ περὶ τῶν δύο Βουλῶν συζήτησις καὶ εἰς ὑπὲρ τῆς μιᾶς ψηφοφόροι—Γ. Κατκαζής καὶ Γ. Καλλέργης:—Τὸ ἀποκλειστικὸν Ὑπόμνημα καὶ αἱ κατὰ τοῦ Συντάγματος τοῦ Αἰῶνος ἐπιθέσεις:—Παραίτησις τοῦ Κ. Βλαυροκερδάτου ἐκ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρεσβείας.

Ὁ Ὀρθόδοξος ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

• Ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου καταστήσεις ἐπὶ σεαυτὸν ἄρχοντα. Οὐ δυνήσῃ καταστήσῃ ἐπὶ σεαυτὸν ἄνθρωπον ἄλλότριον, ὅτι οὐκ ἀδελφός σου ἐστὶ. Τὰς περὶ Διαδόχων τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου καὶ Ἀντιβασιλείων τελευταίας ἀποφάσεις τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ὠδήγησεν ἀναμφισβόλως, ἐναντίον τοσαύτης ραδιουργίας ξενικῆς, μόνη ἡ ἀλήθεια. Οὐ δυνήσῃ καταστήσῃ ἐπὶ σεαυτὸν ἄνθρωπον ἄλλότριον, ὅτι οὐκ ἀδελφός σου ἐστὶ. Παρὰ τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, θείαν μὲν καὶ ἀναλλοίωτον, ὡς ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Θεοῦ ῥηθεῖσαν, σωτήριον δὲ καὶ θρησκευτικῶς καὶ πολιτικῶς εἰς πάντα ἐλεύθερον λαόν, εἰς πᾶν ἀνεξάρτητον ἔθνος, ὡς κοινῶς παραδεδογμένον, οὐδὲν ἄλλο μέσον οὔτε ἐστῆριξέ ποτε τὴν νομιμότητα καὶ τὴν μονιμότητα τῶν ἡγεμονικῶν θρόνων, οὔτε συνέδρασε ποτε τὸ σκῆπτρον μὲ τοῦ πολίτου τὴν καρδίαν.

• Τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος οἱ Διάδοχοι καὶ οἱ, τυχόν, περιοδικοί Ἀντιβασίλεις ὠρίσθησαν πλέον θρησκευτικῶς τοῦ Ἀνατολικοῦ Δόγματος. Χαῖρε Ἑλλάς! χαῖρε προδύλακός σου, ὅποιοι καὶ ὅποσοι θέλουσιν εἰσθαι οἱ καρποὶ ἀποφάσεώς τοι αὐτῆς! Ἐάν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ὀθωνος ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλείας μετὰ τέσσαρας αἰῶνας, ἐάν ἐπὶ τοῦ 1833 ἐγένετο τὸ πρῶτον καὶ δυσκολώτερον βῆμα, ἀπὸ τῆς παρούσης ὁμῶς ἐποχῆς θεωροῦνται ἐκπληρόμεναι ἐντελῶς αἱ εὐχαι τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ὡς στερουμένης ἀργύρου ὁμοθρήσκου. Μὴ μνημονεύηται πλέον τὸ ἔτος 1453, ὡς ἀποτρόπαιον διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Β' Χαντινοῦ Θρόνου τῶν Ὀρθόδοξων! Ἀγαπητὸν εἰς τὴν μνήμην ὄλων τῶν γενεῶν, διάσημον εἰς τὴν νέαν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν ὡς διαμείνη

τὸ ἔτος 1844, ὡς χρονολογοῦν τὴν ἀνύψωσιν Θρόνου Ὁρθοδόξου εἰς τὰς Ἀθήνας! Τὸν Ἀθηναϊκὸν αὐτὸν Θρόνον ἐννοήσαμεν πάντοτε ὡς Θρόνον τῆς Ἀνατολῆς ἀπάσης. Ὑπάρχει περὶ αὐτοῦ ἀπόφασις θεία, καὶ κατὰ τῆς βουλῆς ταύτης τοῦ Ἱψίστου, κατὰ τῆς φύσεως αὐτῆς τῶν πραγμάτων, κανὲν ἄλλο πνεῦμα, οὐδεμίαν δύναμιν ἀνθρώπινην θέλει ἰσχύσει, ὡς δὲν ἰσχυοῦσιν καὶ πρότερον τοσαῦται ἐπιβουλαὶ καὶ ἤδη τόσαι βραδουργίαι, τόσαι ἀπειλαὶ εἰς τὸν νοῦν τῶν Ἑλλήνων Ἱληρεξουσίων.

Τί μέγα ἔδειξεν ἡ Σεπτεμβριανὴ Μεταβολὴ τοῦ 1843; ἐβεβαίωσε τὴν καθόλου ἀρχήν, ὅτι δὲν καταπατοῦνται ἀτιμωρητὶ τῶν ἐθνῶν αἱ ἐλευθερίαι. Τί μέγα ἐπίσης ἔδειξαν αἱ ἀποράσεις τοῦ Ἰανουαρίου τῶν 1844; ποῖόν τι στεφανώνει τὰς κεφαλὰς τῶν Ἱληρεξουσίων τῆς Σεπτεμβριανῆς ἔθνικῆς Συνελεύσεως; ἐνώσαντες πρῶτον οὗτοι διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ δεσμοῦ τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν ἅπασαν, ἐξέπλυναν ἔπειτα τὸ αἶσχος, διὰ τὴν μὴν εἰπωμεν τὴν πρόθεσιν, τοῦ ἀποδιδόμενου εἰς τὴν δυναστείαν τῆς ὀρθοδόξου Ἑλλάδος τίτλου τῆς Καθολικῆς Δυναστείας. Οἱ Ἱληρεξούσιοι Ἕλληνες ἤκουσαν τῆς φωνῆς τοῦ Θεοῦ διατάσσοντος· Οὐ δυνήσῃ καταστῆσαι ἐπὶ σκευτὸν ἄνθρωπον· ἀλλότριον, ὅτι· οὐκ ἀδελφός σου ἐστὶ· ἀκούσαντες δὲ ἠθέλησαν ἰγυμόνα· Διάδοχον ἀδελφὸν τῷ πνεύματι· θελήσαντες οὕτως ἀπέσπασαν ἀπὸ τοῦς δυνάμεις ὅτι μὲν τοῦ Παπισμοῦ, ὅτι δὲ τοῦ Λουθηρανισμοῦ, τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀποσπᾶσαντες ἐπεστήριξαν οὐσιωδῶς τὰς μεγάλας περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας, τὸν ἡγεμονικὸν οἶκον τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος προωρισμένον νὰ πραγματοποιήσῃ ταύτας. Ἐχει ἄρα νὰ δοξάζηται ἡ παροῦσα ἔθνοσυνέλευσις, ὡς σώσασα οὐ μόνον τὴν θρησκείαν, πολυειδῶς καὶ ἐξ ἐφύδου ἔτι ἐπιβουλεωμένην, ἀλλὰ καὶ τὴν διαδοχὴν τοῦ Ὀθωνος, ὡς ἀδελφὴν καταστάσαν καὶ μὴ ἀλλοτρίαν οὔσαν πλῆρον. Ἐχει ἐπίσης νὰ σημεινῇται ὁ Ὀθων, ὡς ἀρχὴν ἐλευθέρων ἀληθῶς καὶ μὴ δεδουλωμένων εἰς τὸ ξενικὸν πνεῦμα Ἑλλήνων, Ἑλλήνων συναισθανομένων τὴν ἐθνικὴν ὑπαρξίν αὐτῶν, Ἑλλήνων ἐπιθυμούντων τὸ μεγαλεῖον τοῦ Βασιλέως τῶν ὅχι εἰς τὸ παρὸν καὶ ἐντελές, ἀλλ' εἰς τὸ μέγα μέλλον, τὸν κύριον αὐτὸν προορισμὸν τῶν.

Καὶ ὁμῶς νὰ ἀναπτυχθῇ ἔμελλε κατὰ τὴν παροῦσαν ἐποχὴν τὸ δυτικὸν πνεῦμα, ὡς εὐρεθὲν εἰς κρίσιμον ἰπλῆρον θέσιν, καὶ νὰ ἐβεβαιωθῇ περὶ πάντας, εἰ καὶ δισταζόντας πρότερον, ὅτι ἐπραγματεύετο ὁ Αἰὼν πρὸ χρόνων ἤδη. Ὅργανα τούτου ἐπιδροσισιάσθησαν ἄνθρωποι· πονηρῶν στοχασμῶν καὶ ἰδιοτελείας, οἱ ποταποὶ λέγονται κόλακες τῶν δυνατῶν καὶ ἐμπαίχται τῶν ἱερωτέρων αἰσθημάτων τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας ἐκείνοι, οἵτινες καὶ μικρὸν μετὰ τὴν ἀ-

είμνηστον μεταβολήν τῆς 376ρίου δὲν ἐπαυσαν ἐκστειν-
δονίζοντες βέλη συκοφαντιῶν κατὰ τῆς ἡμέρας ἐκείνης,
παρὰμορφοῦντες τὴν ἀγνότητά τῆς ἐπιχειρήσεως, προσ-
βάλλοντες εἰς τὸ πρόσωπον τούτων τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ
τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων αἱ βλαδι-
οῦργίαι ἔδυναντο δι' ὀλίγας ἡμέρας νὰ ἐξαπατήσωσι τοὺς
ἀπλοιστέρον· ἀλλὰ, χάρις εἰς τὴν ἀκριβείαν, ὑπάρ-
χουσιν ἤδη μίαν τῶν κυριωτέρων ἀνγκῶν τοῦ Ἑλλη-
κοῦ λαοῦ, εὐθὺς ὅτε ἀνεκαλύφθη ἡ πηγὴ, ἀπὸ τῆς ὁποίας
ἀπέβρευσαν τόσαι βυπαραι συκοφαντίαι, τὸ κοινὸν τῆς
Ἑλλάδος ἐστρεψεν ἀμέσως τὰ νῶτα πρὸς τοὺς συκοφάντας.

Τὰ πράγματα προώδυναν ἔκτοτε, αἱ περιστάσεις με-
τεβλήθησαν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι τῶν συκοφαντιῶν, οἱ βλαδι-
οῦργοι οὗτοι, διέμειναν ἀμετάβλητοι, ἀνταρξάντες φανε-
ρώτερον τὸ προσωπεῖον τοῦ ξενικοῦ πνεύματος καὶ τῶν ξε-
νικῶν συμπεριόντων. Καὶ πρῶτον, προκειμένης τῆς ἀνάγκης
τοῦ νὰ καθιερωθῇ συνταγματικῶς ἡ δογματικὴ καὶ κανονι-
κὴ ἐνότης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀρ-
θοδόξων Ἐκκλησιῶν, τὰ ὄργανα τοῦ ξενικοῦ πνεύματος
ταῦτα ἀπετόλμησαν νὰ γίνωσιν οἱ θερμοὶ συνήγοροι τοῦ
δυτικισμοῦ ἐντὸς τῶν κόλπων αὐτῆς τῆς Ἑθνικῆς Συνελεύσε-
ως. Τί δ' ἔκχμον; Καὶ τοὺς κανόνες καὶ τὰς παραδόσεις τῆς
Ἐκκλησίας διέσυσαν, καὶ πᾶν ὅ,τι ἱερὸν καὶ σεβαστὸν ἐνώ-
πιον τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου ἐπροπηλάκισαν, καὶ τοὺς
εὐλαρινεῖς πρὸς τὰ πατρια Ἑλλήνας ὡς ὄργανα ἰωσσοικῆς
ἐπιβρόχης κατεμήνυσαν· καὶ διὰ ποῖον λόγον; διότι ἐξή-
τησαν μάλιστα οἱ Ἕλληνες οὗτοι νὰ μεταθέσωσι τὴν θρη-
σκευτικὴν ἐπιβρόχην ἀπὸ Περουπόλεως εἰς Ἀθήνας· διότι
ἐξήτησαν μάλιστα νὰ ἀπαλλάξωσι τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ παν-
τὸς εἶδους κατηγορίαν θρησκευτικῆς ἀδιπρόβλεπτης, καθιεροῦν-
τες εἰς τὸ Σύνταγμα ἀρ' ἐνὸς μὲν τὸ αὐτὸ ἄρχον τῆς Ἑλ-
ληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀρ' ἑτέρου δὲ τὴν θρησκευτικὴν δυνά-
μειν ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐνωσιν.

Ἀλλ' ἀπηύδυσαν καταπολεμηθέντα τὰ ὄργανα ταῦτα εἰς
τὸ ζήτημα τῆς Θρησκείας τῆς Ἑπικρατείας, ὅχι· συνασπισ-
θέντα μᾶλλον ἐπανήλθον εἰς τὸ δεύτερον περὶ τῆς θρησκείας
τῶν διαδόχων καὶ Ἀντιβασιλέων. εἰς πρὸς τοὺς Διαδόχους,
οὐδεμίαν, ἐρεῖλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ἔδυνήθησαν νὰ ἐπι-
φέρωσι δυσάρεστον διένεξιν ἐντὸς τῆς Συνελεύσεως μ' ὅλην
τὴν προηγουμένην βλαδιουργίαν, ὡς ἀνεξέχασμεν διὰ τοῦ ἑκτά-
κτου Παραρτήματος τοῦ Ἀριθ. 502. Ἐπευρτημοῦντες, ὡ-
τως εἰπεῖν, ἅπαντες ἀπεδέχθησαν τὴν ἀρχὴν· Ὡς Διὰ-
δοχος τοῦ Πατριάρχεις Ὁθωνος ἔστω τοῦ Ἀνατολικοῦ Δόγμα-
τος. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς Συνελεύσεως οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἀνέ-
λαβον τὴν αἰσχροὴν ἐντολήν, τοῦ νὰ διασπείρῃσιν ὑπονοίας
κατὰ τῶν θερμότερων ὑπερμάχων τῆς διατάξεως ταύτης,

νὰ καταπολεμῶσιν αὐτὴν ὡς ἀνεκτέλεστον καὶ νὰ ἐπικα-
λῶνται τὰ δυνάμει Πρωτοκόλλων καὶ Συνθηκῶν ἀποκτι-
θέντα ὡς δὲ δικαιώματα τῶν ἐπιδόξων τοῦ θρόνου τῆς Ἑλ-
λάδος Διαδόχων.

Ἀποκτιθέντα δικαιώματα! Καὶ ποῖα; τὰ τῆς
διαδοχῆς; Ἀλλὰ, καὶ ἂν, ὡς προανερῶμεν διὰ τοῦ Ἐκτά-
κτου Παρρητήριου, τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος οὐδεμίαν πρὸς τὰς
δυνάμεις ἔδωκεν ἐντολὴν περὶ ἐκλογῆς Διαδόχων, ἡ Συνέ-
λευσις δὲν καθιέρωσε τίχνα τὰς ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος
ἀξιώσεις τοῦ Πατριάρχου Οἴκου ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως δι-
αδόχου ἀμέσου τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος. Καὶ καθιερόμεθα ἡ
Συνέλευσις τὰς ἀξιώσεις ταύτας, δὲν ὤρκειται ἄρα νὰ προνο-
ήσῃ ἐνταυτῷ καὶ περὶ τῶν πλέον τιμαλφεύων, τῶν πλέον
ἀναμνησθητέων, δικαιωμάτων τοῦ ἔθνους; Δὲν ἔπρεπε νὰ
ἐξασφαλισθῶσιν ἡ μία γενικὴ εὐχὴ καὶ ἡ μία γενικὴ ἐλπίς
τῆς Ἑλλάδος ὅλης, ἐπιθυμούσης ὅχι ἀλλοτρίους, ἀλλ'
ἀδελφοὺς κατὰ πνεῦμα, ἥτοι ὁμοθρήσκους, τοὺς Βασιλεῖς
τῆς; Καὶ, ἔξω τούτων, δυνατόν ὑπάρχει ποτὲ τὸ νὰ ὑποθέσῃ
τις καὶ, ὅτι αἱ προφανῶς ὑπερβᾶται τὴν ἐντολήν των δυ-
νάμεις, καὶ, χάριν αὐτῶν πάλιν τῶν Ἑλλήνων, προνοήσασαι
περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου, θέλουσι καταπα-
τήσῃ τὰ προφανέστερα δικαιώματα τούτων; Δυνατόν, λέ-
γομεν, νὰ ὑπονοήσῃ τις καὶ, ὅτι θέλουσιν ἀξιώσει αὐταί,
ὡς κηρύττουσι ψευδῶς τὰ ξενικὰ ὄργανα, νὰ ἀπαλλάξωσι
τοὺς ἐπιδόξους Διαδόχους τοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος τοῦ δρου
καὶ τῆς ὑποχρεώσεως, τὴν ὁποῖαν αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν
Ὀθων ἐπέβαλεν εἰς τοὺς ἀμέσους ἐαυτοῦ ἀπογόνους;

Ἀλλ' ἂν ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Συνέλευσιν, διὰ νὰ ἴδωμεν,
τίνι τρόπῳ ἐπροσπάθησαν ἡ ἐπιβουλὴ καὶ ἡ βραδουργία νὰ
διαστέψωσι καὶ τὸ περὶ Ἀντιβασιλείας ζήτημα, μεταχειρι-
ζόμεναι πᾶν θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον μέσον. Λόγῳ ἀποφυγῆς
ἐσωτερικῶν σπαραγμῶν καὶ λόγῳ οἰκονομίας ἐπρότεινεν ὁ
Κ. Τρικούπης ἀπὸ τοῦ βήματος, ὅτι ἡ Ἀντιβασιλεία, ἐν πε-
ριπτώσει ἀποδυνάστεως τοῦ Βασιλέως, νὰ μὴν ἀνατίθεται εἰς
πολίτην Ἕλληνα, κατὰ τὸ βῆτον τοῦ σχεδίου τοῦ Συντάγ-
ματος ἄρθρον, ἀλλ' εἰς τὴν Βασιλίσσαν, τῆς ὁποίας τὰ συμ-
φέροντα ἐνοῦνται μὲ τὰ τοῦ Διαδόχου. Τὴν πρότασιν ταύτην
ὅχι ἀποδοκιμάζων, ἀλλὰ τροποποιῶν ὁ Κ. Ζωγράφος ἐζή-
τησεν, ὥστε, ἐκτὸς τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας, αἱ λοιπαὶ Βα-
σιλίσσαι τότε μόνον νὰ δύνανται νὰ ἐκπληρῶσι χρεὶν Ἀν-
τιβασιλείας, ὅταν τύχωσι τοῦ Ἀνατολικοῦ Δόγματος. Τρο-
ποποιήσεις τοιαύτη ἦτο ἀναμνηστικῶς οὐ μόνον συνεπὴς μὲ
τὴν παραδεχθεῖσαν ἀρχὴν • Ἠδὲ μέλλων Βασιλεὺς τῆς Ἑλ-
λάδος πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ὁρθόδοξος • ἀλλ' ἔπρεπε νὰ θεω-
ρηθῇ καὶ ὡς μέσον προτρεπτικὸν διὰ τὰς μελλούσας τῆς
Ἑλλάδος βασιλικὰς συζύγους πρὸς ἀποδοχὴν τοῦ Ἀνατολι-
κοῦ Δόγματος.

· Αλλ' ὅμως ἡ ἀπλουστάτη καὶ δικαία αὕτη πρότασις εἰς τοσοῦτον ἐρέθισε βαθμὸν τὰς ξενικὰς ἰδέας, εἰς τοσοῦτον ἐξηγρίωσε τρόπον τὰ ξενικὰ πνεύματα, ὥστε ἐτόλμησαν τινες καὶ νὰ ἀπειλήσωσι τὴν Συνέλευσιν. Τί δ' εἶπον; Παράδεχθῆναι τῆς προτάσεως τοῦ Κ. Ζωγράφου, κηρύξαντος ἀπὸ τοῦ βήματος τὴν ἀνάγκην τοῦ ἡellenic ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἐκκοινοῦν ἐπὶ κεφαλῇς πολλοῦ τὸν Παπισμὸν, καὶ πολλοῦ τὸν Λαθερανισμὸν, τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἀποχωρίζεται τοῦ λοιποῦ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, καὶ ὑποχείριον μίξις μόνως Δυνάμεως, τῆς Ῥωσσίας, καθίσταται ὡς ὑποχρεούμενον νὰ λαμβάνῃ παρ' αὐτῆς τὰς Πασιλικὰς ἰσχύας. Ὁ Κύριος Μικροκορδατός μάλιστα προεχώρησεν εἰπὼν ἀπὸ τοῦ βήματος, «ἐτρώμεθα, ἔλεπον τὴ θρησκευτικὴν αὐτὴν αἰσθησιν τῆς Συνελεύσεως καὶ ἐξετάζωμεν ὅχι θρησκευτικῶς, ἀλλὰ πολιτικῶς, τὸ ζήτημα προλαμβάνει νὰ εἴς εἰς πᾶσι νὰ μὴ προχωρήσῃτε, οὐδὲ νὰ μὴ καταστήσῃτε ἐχθρὸν τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, φαινόμενοι, ὅτι ῥίπτεσθαι εἰς τὰς ἀρχαίας μίξις μόνως Δυνάμεως ὁμοθρήσκου». Ἐκρίνετο πρῶτον ἡ μεγαλητέρα πρὸς μίαν Συνέλευσιν; Ἀλλ' ἐρωτῶμεν, πρῶτον ὑπάρχει ποτε ὁ σκοπὸς τοῦ νὰ ἔχῃ ἀνταρχίως πᾶσα Βασιλεία καὶ τὰ προτόντα τοῦ Ἀντιβασιλείας; Καὶ τούτου δοθέντος, δεύτερον ἐπεται τάχα, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔναγκασιμένη οὕτω θέλει εἰσθαι νὰ λαμβάνῃ τὰς Βασιλείας ἐαυτῆς παρὰ μόνως τῆς Ῥωσσίας; Ἀλλὰ πῶθεν λαμβάνει τὰς Βασιλείας αὐτῆς ἡ Ῥωσσία, τῆς ὁποίας αἱ Πασιλικαὶ σὺν-γοὶ ὑπάρχουσιν ὁρθόδοξοι, εἰμὴ παρὰ τῆς Γερμανίας συνήθως; Καὶ τί δύσκολον διὰ τὴν Ἑλλάδα θέλει εἰσθαι τὸ νὰ λαμβάνῃ ταύτας καὶ ἀπὸ ἄλλων παρὰ τὴν Ῥωσσίαν Κράτη, καθ' ὅσον ἡ προκειμένη περίπτωσις πιθανολογεῖται νὰ παρουσιασθῇ μόνως μετὰ εἰκοσι καὶ τριάκοντα ἔτη;

Ἀλλ' ἐν τούτοις τὰ ἀπειλητικὰ σοφίσματα τῆς ξενικῆς ἐπιθέσεως καὶ τῶν ὀργάνων αὐτῆς προεχώρησαν διαστρέψαντα τὴν συζήτησιν, περὶ ἧς ὁ λόγος, ἡ δὲ Συνέλευσις, πρὸς ἀπορρήν ἰσχυρὴν δυσαρετικῶν, ἢ καὶ ἀδίκων, ἀπερχομένη παραπέμψαντα εἰς τὰς Βουλὰς τὸ ζήτημα αὐτὸ περὶ Ἀντιβασιλείας ἐν περιπτώσει ἀνελικιότητος τοῦ Διαδόχου. Μετὰ ταῦτα μετέβη αὕτη εἰς τὸ τῆς πρωτοπικρῆς Ἀντιβασιλείας ζήτημα ἐν περιπτώσει γηρεύσεως τοῦ Ὁρόνου καὶ ἐλλείψεως παντὸς διαδόχου. Ἀλλ' ὤψιν καὶ ἐπ' αὐτοῦ νέει ἐκ μέρους τῶν ἰδίων προσώπων ἀπειτήσεις; ὅχι ἐξήχθησαν ταῦτα νὰ συμπεριληφθῇ καὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ εἰς τὴν ἰδίαν μὲ τὸ πρῶτον κατηγορίαν, καὶ νὰ παραπεμβῇ ἐπομένως εἰς τῶν Βουλῶν τὴν ἀπόφασιν. Ἡ δολιότης αὕτη, τὸ σόφισμα τοῦτο ἔβλεπεν ἐξ ἐξόδου εὐδοκιμεῖν, ἔάν δὲν διέκρινεν εὐχρῆστα τὴν δευ-

τέραν ταύτην περίπτωσιν ἀπὸ τῆς πρώτης ὁ Κ. Ζωγράφος ἀπέδειξε ὅτι ὁ ἀξιὸς Ἀντιπρόσωπος οὗτος, ὅτι, ὑπάρχοντος ἀντὶ τοῦ διαδόχου, ἐὰν συμῆρται νὰ ἀνταπεθῇ εἰς τὰς Βασιλείας ἢ Ἀντιβασιλεία, ἐν ἐλλείψει αὐτῶν καὶ προκειμένου λόγου περὶ ἐκλογῆς Βασιλέως, ἀναγκασίως πρέπει νὰ ἐπανεέλθῃ ἡ Συνέλευσις εἰς τὸν κανὼν τοῦ νὰ ἐμπιστευθῇ ἡ Ἀντιβασιλεία εἰς χεῖρας μόνων τῶν πολιτῶν Ἑλλήνων τοῦ Ἀνατολικοῦ Δόγματος.

Πόση καὶ πάλιν ἐδείχθη ἡ πίστις εἰς τὰ πρόσωπα τινῶν! Ἡ Συνέλευσις προέβη ἵκησιν νέαν καὶ ἐπίσης σφοδράν, καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ποταπριχθιῶν καὶ ἀπὸ τῶν Κυρίων Ἀξιολόν, Μ. Σχινῶν, Κ. Χαλικιόπουλον, Παλαμίδην, Παῖκον καὶ παρατηρήσεων τοῦ Κ. Ζωγράφου ἐκτιμήσας, κατέστρεψε τὰ σοφίσματα ἀδυνάτου τινὸς μειονοτήτιος, καὶ ἐπεσφράγισε τὴν χρηστὴν ἰδέαν, τὴν ὁποῖαν ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἀπασα θέλει συλλάβει περὶ τῆς πικρῆς ἀρρωστικῆς τῶν ἐλθεόντων Ἑλλήνων πρὸς τὴν προπατορικὴν αὐτῶν Θρησκείαν. Ὁ Ἀντιβασιλεύς, γηρεύοντος τοῦ Θρόνου, θέλει εἶσθαι πολίτης Ἑλλήνων τοῦ Ἀνατολικοῦ Δόγματος. Ποῖα ἐθνικὰ ἀπόρροις!

Ἀδιάρκρον, ἐὰν δὲν πύκνυνται ἐκτοτε τὰ ξενικὰ ὄργανα διασπείροντα, ὅτι ἡ πλειονότης τῆς Συνελεύσεως ῥωσίζει, ὡς ἐκέρυττον ῥωσίζοντι καὶ τὴν 3 76ρίον, ῥωσίζοντας καὶ τοὺς ἐνδόξους πρωταθλητὰς τῆς ἡμέρας ταύτης. Ἀδιάρκρον, ἐὰν οὗτος ὁ ἀλλοεθνὴς εἴπῃ «Τώρα καταλαμβάνω τὸν λόγον τῆς ἐπιμονῆς, δι' ἧς ἐζητεῖται ἢ εἰς τὸ σύνταγμα καταχωρήσεις τοῦ κανονικοῦ». Ἀδιάρκρον, ἐὰν ἐκεῖνος ὁ διπλωμάτης εἴπῃ «Οὔτε ὁ Νέστερβωδ ἤθελε γράψῃ ἄρθρον τοῦ Συντάγματος τοιαῦτα, ἐὰν ὑπάρχεν εἰς τὴν Ἑλλάδα». Ἀδιάρκρον τέλος πάντων, ἐὰν ἀλλότριοι τινες εἴπον ἀγανακτοῦντες «Ἰδοὺ ἡ Ἑλλὰς ἐπαρχία ῥωσική! Οἱ μὲν Πληρεξούσιοι Ἀντιπρόσωποι ὑπάρχουσιν ἀνώτεροι πάσης εὐγνωμοσύνης ἐθνικῆς, πάσης δόξης. Τὸ κυριώτερον μέρος τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν, ἢτοι τὸ διπλοῦν περὶ τῆς θρησκείας ζήτημα, ἐξεπλήρωσαν οὗτοι θυμασίως καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐνότητά τῆς Ἑλληνικῆς μετὰ τῶν ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ ὡς πρὸς τὴν διαδοχὴν καὶ τὴν Ἀντιβασιλείαν. Ἄν ἐλειψάν τινες ὡς πρὸς τινὰς περιστάσεις, ἂν διὰ τοῦτο ἐπέσβην ἐναντίον τῶν ἐπικρίσεως βαρείας, ἱκανοποίησαν ὅμως πολὺ τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς εὐλικρινείας των πρὸς τὸ θρησκευτικὸν ζήτημα, ἀνώτερον τοῦ ὁποῦ ἂν ὑπάρχει ἄλλο. Ποῖός ποτε ἄνθρωπος δὲν ἐξώκειλε; ποῖος διετέλεσε τέλειος;

Ἡμεῖς δὲ, ἐν ὧς ἄλλοι τινὲς ἐπιμένονσι διατρέχοντες καὶ συκοφαντοῦντες τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα, δὲν θέλομεν λείψαι ὄνο-

μάζοντες τούτους δογνα ξενικά, δὲν θέλομεν πύσει ἀπο-
δεικνύοντες, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἀγαπῶσα μὲν καὶ σεβουμένη τὴν
προπατορικὴν ἐαυτῆς Πίστιν, ζητοῦσα δὲ νὰ ἐνώσῃ μετ'
αὐτῆς τὴν Βασιλικὴν Οἰκογένειαν, ἐνεργεῖ ἐντὸς τῶν δι-
καίων της, ὡς ἐνεργεῖ πᾶν νουνεχὲς ἔθνος, πράττει, ὅπως
πράττουσι καὶ ἡ Ἀγγλία, καὶ ἡ Ἰαλλία, καὶ ἡ Ῥωσσία καὶ
πᾶν, ὡς εἰπομεν προοιμιαζόμενοι, Κράτος χαίρον αὐτονο-
μίαν καὶ συναισθιζόμενον τὴν ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειάν του.

Συγχαίρομεν δὲ κατὰ γέρας τὴν Ἑθνικὴν Συνέλευσιν διὰ
τὸ ὁκοῖν ὕψωσε τρόκιν τοῦ ἐθνισμοῦ ἐαυτῆς· συγχαίρο-
μεν τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν ἀ-
πασαν, ὅτι ἐπὶ τοῦ Βασιλικοῦ Θρόνου κατέστη Διάδοχος
ἀδελφός, Βασιλεὺς Ὁρθόδοξος. Ζήτω ἡ 376ρίου!

Εὐχόμεθα δ' ἐκ βάθους καρδίας, ὡς εὐχεται καὶ πᾶς Ἑλ-
λην, τέκνα διαδόχα, ναί, διαδοχὴν ἀτελεύτητον εἰς τὸν
Σεβαστὸν καὶ ὀρόνιον Βασιλέα ἡμῶν ὉΘΩΝΑ, καὶ συγ-
χαίροντες τὴν ἐνάρετον καὶ χαριστάτην Βασιλισσὴν ἡμῶν
ΑΜΑΛΙΑΝ, δημοσιεύομεν, ὡς δεῖγμα τρυφώτατον ἐθνικῆς
ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης, τὸ ἀκόλουθον Ψήφισμα.

Ἡ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΣΕΠΤΕΜΕΡΙΟΥ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΘΝΙΚῇ ΤῶΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ.

Ἐχουσα ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 44 τοῦ Συντάγματος, ἐνῶ
γίνεται λόγος περὶ τῆς Ἀντιβασιλείας·

Ψήφίζει.

Ἡ Βασιλισσὴ Ἀμαλία, μένουσα εἰς τὴν χερσὶν της, κα-
~~τα~~ αὐτοδικαίως εἰς τὴν Ἀντιβασιλείαν ἐν περιπτώσει
ἀνηλικιότητος τοῦ διαδόχου τοῦ Θρόνου.